V. GUBAREV
ÎMPĂRĂŢIA OGLINZILOR STRÎMBE

V. GUBAREV

ÎMPĂRĂŢIA OGLINZILOR STRÂMBE

Traducere: M. Djentemirov

1956

Partea întîi
TURNUL
MORȚII

Capitolul I
În care Olga se ceartă cu bunica şi aude vocea oglinzii fermecate

Aş vrea, cu voia dumneavoastră, să vă spun povestea unei fetiţe pe care o cheamă Olga şi care, pe neaşteptate, s-a uitat la ea însăşi cu ochii altuia, ca şi cum s-ar fi uitat la o persoană străină. S-a văzut, adică, aşa cum nu te poţi vedea niciodată, cum poţi vedea doar o fetiţă din faţa ta, să zicem o soră ori o prietenă. Aşadar, fetiţa Olga s-a privit multă vreme, şi lucrul acesta a ajutat-o să scape de acele neajunsuri pe care altă dată ea nu le băga în seamă.

Dar ce anume credeţi dumneavoastră ca e cel mai important în toată povestea asta? Iată ce: faptul că Olga s-a convins că până şi cele mai mici lipsuri de caracter pot deveni piedici serioase în calea spre ţelul pe care ţi l-ai propus. Fetiţa noastră a nimerit într-o ţară de poveşti, unde i-a fost dat să treacă prin multe aventuri primejdioase, asemănătoare cu acelea despre care citise ea în cărţile cu poveşti de demult. Poate că şi dumneavoastră aţi citit poveştile acelea vechi în care regii, prinţii şi doamnele de onoare sunt fiinţe atât de blânde, de mărinimoase şi de dulcege, încât par unse cu miere din creştet până-n tălpi. Şi iată că, pe nepusă masă, o fetiţă sovietică pe care o cheamă Olga a nimerit într-o ţară de poveşti şi a văzut acolo… Dar hai s-o luăm pe-ndelete şi veţi afla tot ce s-a întâmplat.

…În dimineaţa aceea Olga s-a purtat din cale-afară de urât. A zăbovit în pat până târziu, iar când bunica a încercat s-o trezească, a bătut din picior şi a ţipat cu o voce piţigăiată şi respingătoare:

— Lasă-mă-n pace! Ce te ţii de capul meu?

— Olga! repetă bunica. Să ştii că întârzii la şcoală! Vocea bunicii era calmă şi blândă, fiindcă toate bunicile sunt foarte blânde. Ele îşi iubesc atât de mult nepoţeii, încât nu se supără nici măcar atunci când fetiţele răsfăţate le spun fel de fel de obrăznicii.

— Iar ai citit în pat până târziu – se văicări bunica, ridicând de jos o carte pe coperta căreia sta scris: „Poveşti”. Poftim! Păi te cred şi eu că ţi-i somn!

Olga se aşeză pe pat, bălăbănindu-şi picioarele desculţe. Se uita chiorâş la bunică-sa, privind-o cu un singur ochi, fiindcă pe celălalt îl mai ţinea încă închis.

— Vai ce rea eşti, bunico! Niciodată nu mă laşi să dorm în voie!

Rochia Olgăi se tăvălea sub pat. Un pantof, după îndelungate cercetări, a fost descoperit sub dulapul cu cărţi. Apoi, când bunica îi împletea cosiţele, Olga se răsucea pe scaun şi striga mereu: „Au, mă doare!”, deşi în realitate nu o durea câtuşi de puţin. Iar după ce îşi luă gustarea, Olga nu reuşi să-şi găsească nici cărţile, nici caietele.

— Ieri le-am pus aici pe masă. Ce-ai făcut cu ele? Pe unde le-ai rătăcit? bombănea fetiţa, bătând din picior.

Bunica răspunse calmă:

— Eu nu-mi rătăcesc niciodată lucrurile. Ai grijă şi pune-le şi tu la locul lor.

— Ba nu, ba nu! strigă Olga. Întotdeauna îmi pun lucrurile în ordine! Tu mi-ai ascuns cărţile! … Dinadins! …

La auzul ultimelor cuvinte, până şi bunica îşi pierdu cu desăvârşire răbdarea. O privi pe Olga şi zise, ridicând tonul:

— Neruşinato! Ei, stai tu! Îndată ce tata şi mama se vor întoarce de la lucru, le spun eu tot!

Ameninţarea îşi făcu efectul, deoarece Olga ştia de frica părinţilor săi. Bodogăni doar: „Ei, şi?”, se bosumflă şi se vârî sub pat. Bineînţeles, cărţile nu erau acolo. Nu erau nici în baie, nici în bucătărie. Nu se ştie câtă vreme le-ar mai fi căutat, dacă bunica n-ar fi aruncat o privire în servieta Olgăi.

— Vezi cât eşti de distrată, Olga? Cu mâna ta le-ai pus aseară în servietă! Zău, tare aş vrea să te vezi odată cu ochii altuia! N-ai idee cât de ruşine ţi-ar fi!

Olga se simţi totuşi ruşinată pentru vorbele spuse bunicii, o sărută pe bătrână pe obraz, îşi luă servieta şi se duse în antreu să-şi pună paltonul. Acolo, în antreu, se afla o oglindă mare, în faţa căreia Olgăi îi plăcea atât de mult să se-nvârtească şi să pozeze.

— Îmbracă-te mai repede, Olga! îi strigă din urmă bunica. Mai sunt zece minute şi sună clopoţelul!

Olga însă nici nu se gândea să se-mbrace. Din oglindă o privea o fetiţă cu şorţ negru şi cravată roşie la gât. Era o fetiţă ca toate celelalte, cu nişte ochi mari, albaştri, cu funde frumos

legate în cosiţele de culoarea spicului de grâu. Olga se credea tare frumoasă şi de aceea nu-şi putea lua ochii de la fetiţa care o privea din oglindă. Aşa i se întâmpla întotdeauna.

— Cum, încă n-ai plecat? strigă bunica, făcându-şi apariţia în antreu. Aşa nu mai merge! Să ştii că astăzi o să le spun tot mamei şi tatii.

— Ei, şi? răspunse Olga şi începu să se îmbrace.

— Eşti în clasa a cincea şi te porţi de parcă ai fi la grădiniţă. Of, de te-ai putea vedea cu ochii altuia!

În ziua aceea Olga se-ntoarse de la şcoală tunând şi fulgerând. Se certase cu colegele ei. Între noi fie vorba, nu era pentru prima dată. Se mai certase şi înainte, şi aproape întotdeauna ea era cea vinovată.

— Ce mofturoasă eşti! i-au spus colegele. Să ştii că stricăm prietenia!

— Ei, şi? zise Olga, ţuguindu-şi buzele şi prefăcându-se că-i pasă prea puţin. În realitate însă era destul de necăjită.

Toate astea se petreceau la sfârşitul lunii decembrie. Se întuneca devreme. Ieşind de la şcoală, Olga nu se putu abţine să nu intre la cinema, unde rula un film nou, aşa încât, atunci când porni spre casă, era întuneric de-a binelea şi pe cer răsăriseră, strălucitoare, stelele. Ajungând acasă, Olga văzu îngrozită că pe scară lumina era stinsă. Nimic pe lumea asta nu o înspăimânta mai mult decât întunericul! Tremurând la auzul propriilor săi paşi, Olga ajunse în goană până la etajul la care locuia şi începu să sune atât de tare, încât biata bunică, de emoţie, abia reuşi să-i deschidă uşa.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce este? strigă bătrâna, cuprinsă de spaimă. Unde ţi-i cheia?

— Am pierdut-o. Am pierdut-o, bunicuţo – răspunse Olga cu respiraţia întretăiată.

Bunica rămase încremenită:

— A treia oară! Spune şi tu, ce-i de făcut? Cheia mea e la mecanicul blocului. Of, Olga, Olga, ce zăpăcită eşti! Dă fuga la mecanic şi vezi, n-o fi făcut cheia?

— Bunicuţo, pe scară e atât de întuneric… Pesemne că s-au ars siguranţele.

— Ţi-i frică?

— Ştii… Nu-mi place întunericul…

— Fricoaso! Lasă! Mă duc eu. Bunica se îmbrăcă şi o ameninţă pe Olga cu degetul: Să nu te-atingi de ciocolata din bufet până nu stai la masă. Auzi?

Zicând aceasta, bătrâna plecă. Olga începu să se dezbrace în mare grabă. Într-un loc îşi lăsă galoşii, în altul căciuliţa, într-al treilea paltonul. Apoi, după o scurtă ezitare, scoase ciocolata din bufet şi o mâncă pe loc. Îi era urât. Luă o carte pe coperta căreia sta scris „Poveşti” şi se apucă s-o răsfoiască. Una din poze îi atrase în special atenţia. De pe un deal înalt se vedea în zare un oraş cu totul neobişnuit. Oraşul avea clădiri multicolore, şi fiecare din ele cu câte un turn în vârf. Oameni gătiţi ca de sărbătoare se plimbau într-o piaţă în mijlocul căreia, dintr-un havuz, ţâşneau jeturi de apă. „Ce m-aş mai plimba şi eu pe-acolo” – se gândi Olga şi auzi dintr-odată un sunet ciudat în antreu. Fugi într-acolo şi trase cu urechea. Domnea o linişte deplină. „Pesemne că mi s-a părut” – îşi zise Olga şi, aruncând o privire în oglindă, începu să se învârtească şi să pozeze în faţa ei. Se privi din creştet până-n tălpi, făcu câteva piruete, închise ochii pe jumătate şi scoase limba. După câteva clipe, duse palmele cu degetele răşchirate la nas, dându-şi cu tifla, izbucni în râs şi se apucă să ţopăie. Şi dintr-o dată i se păru…

Nu! Nu era cu putinţă! Încordându-şi auzul, Olga lovi din nou cu tocurile pantofilor în podea, şi de astă dată auzi cât se poale de limpede cum în adâncul oglinzii îi răspunse ecoul, ca un sunet îndepărtat şi cristalin. Da, ecoul răspundea din oglindă, din acelaşi antreu care se oglindea în ea, dar nu din adevăratul antreu în care se afla Olga.

Totul era atât de ciudat, încât Olga rămase mută şi nemişcată, ţinându-şi larg deschişi ochii mari şi albaştri. Apoi, în liniştea deplină ce se lăsase în jur, auzi cum cineva oftează prelung şi trist. I se făcu frică. Mai aşteptă un minut şi întrebă cu glas stins:

— Cine oftează?

— Eu – răspunse o voce melodioasă ca un clinchet de clopoţel.

— Care eu? întrebă Olga, simţind că inima îi bate cu putere.

— Eu, oglinda – răsună din nou vocea. Olga se dădu brusc înapoi şi zise după o scurtă pauză:

— Ştiu că obiectele nu pot vorbi…

— Aşa e. Dar închipuie-ţi că te afli într-o lume de poveşti – răspunse vocea.

— Orice mi-aş închipui, totul e foarte straniu. Mi-e… mi-e teamă de tine, oglindă.

— Foarte rău, fetiţo… Sunt cea mai blajină oglindă fermecată. N-o să-ti fac niciun rău. Nu-i aşa că sunt frumoasă? Îţi place doar să te uiţi în cristalul meu!

— Adevărat – zise Olga, prinzând curaj şi făcând un pas spre oglindă.

Vocea continuă să vorbească:

— Bunica ta spune adeseori că ar vrea să te vezi cu ochii altuia…

— Şi e cu putinţă? se miră Olga.

— Bineînţeles că e cu putinţă, dar pentru asta trebuie să treci de partea cealaltă a oglinzii.

— Ah, ce interesant! exclamă Olga. Dă-mi voie, te rog, să trec de partea cealaltă.

Urmă o clipă de tăcere. Se părea că oglinda stă pe gânduri.

— Din pricina caracterului tău – se auzi din nou vocea aceea ca un clinchet de clopoţel – e destul de primejdios să treci de partea cealaltă a oglinzii.

— Am un caracter atât de urât?

În liniştea odăii răsună iarăşi un oftat prelung şi trist:

— Cum să-ţi spun… Fără îndoială că eşti o fată bună… Ai nişte ochi plini de bunătate, înseamnă că şi sufletul ţi-i la fel. Dar ai unele mici defecte care într-un moment greu pot deveni piedici serioase în calea ta!

— Nu mi-e frică de nimic! rosti Olga, hotărâtă.

— Mă rog, fie cum zici tu – răspunse vocea şi, în aceeaşi clipă, în antreu năvăli o cascadă de sunete, de parcă mii de bucăţi de cristal cădeau de undeva şi se spărgeau în ţăndări.

Olga tresări şi scăpă cartea pe care o avea la subsuoară.

Capitolul II
În care Olga face cunoştinţă cu propria ei imagine şi nimereşte într-o ţară de poveşti

Sunetele cristaline răsunau din ce în ce mai puternice. Valuri albastre porneau unul după altul pe suprafaţa lucie a oglinzii. Ele deveneau tot mai albastre, şi mai albastre, până când cristalul ajunse să nu mai oglindească nimic. Apoi valurile se împrăştiară aşa cum se împrăştie ceaţa, şi sunetele dispărură. Din nou Olga văzu în oglindă şi antreul, şi propria ei imagine. Cristalul dispăruse însă. Rămăsese numai rama oglinzii, şi Olga simţi cum de acolo, din partea cealaltă, vine o adiere de vânt.

Trăgând aer în piept şi închizând ochii de parcă se pregătea să se arunce în apă, Olga ridică repede piciorul, păşi peste ramă şi, izbindu-se de cineva, se prăbuşi pe podea. Duse mâna la frunte acolo unde se lovise, deschise ochii şi se aşeză. În faţa ei, ţinându-se şi ea cu mâna de frunte, stătea o altă fetiţă, cu ochii mari şi albaştri, cu două cosiţe de culoarea spicului de grâu.

— Şi când te gândeşti că ne-am izbit din vina noastră – zise fetiţa cealaltă, zâmbind stânjenită. Te-ai grăbit să păşeşti înainte. Eu, de asemenea. M-am obişnuit, doar, să fac exact ceea ce faci şi tu! Nu mi-am dat seama că trebuia să te las pe tine să treci prima.

— Nu-i nimic, nu m-am lovit prea tare – zise Olga. Frecându-şi fruntea. Nu-mi pare rău decât c-o să mă aleg cu un cucui.

— Acolo, în antreu, ai pierdut o carte – spuse cealaltă fetiţă. Iat-o!

Zicând acestea, îi întinse Olgăi o carte pe coperta căreia sta scris: – itşevoP. Olga zâmbi şi privi cu atenţie antreul reflectat în care se afla. Totul aici era pe dos. Ceea ce acasă stătea în partea dreaptă, aici se afla în partea stângă, iar ceea ce era în stânga, aici se afla în dreapta.

Dintr-odată, clinchetul cristalin îi atrase atenţia. Olga văzu că în rama oglinzii apăruseră din nou valurile albastre. Se apropie grăbită de oglindă. Valurile dispărură. Îşi lipi fruntea de suprafaţa lucie şi simţi răceala cristalului. „Cum ajung acum acasă?” se gândi ea, neliniştită şi tristă. Vedea în oglindă antreul locuinţei sale, antreul acela care era atât de aproape şi în acelaşi timp atât de departe. Cât de drag îi era! Iată, acolo

jos e cartea ei preferată, pe care stă scris „Poveşti”. Iată în cuier şi pardesiul tatii: l-a scos mama din ladă şi l-a pus la aerisit. Pardesiul mirosea a naftalină.

Olga privi în jurul său. Aici, în antreul reflectat, atârna de asemenea un pardesiu, la fel cu al tatii, dar fără pic de miros de naftalină.

— Nu vreau să rămân aici – zise Olga şi o privi supărată pe fetiţa cealaltă. Vreau să mă duc acasă.

— Nu se poate! răspunse cu toată seriozitatea fetiţa, ridicându-se de jos. Valurile albastre nu pot să apară atât de des.

— Şi dacă sparg cristalul?

— Atunci va fi şi mai rău. Vei rămâne pentru toată viaţa de partea asta a oglinzii.

Lacrimi mari ţâşniră din ochii Olgăi. Căzând pe podea, ele sunau aşa cum sună un pahar de cristal lovit cu furculiţa, se prefăceau în bucăţele de sticlă şi se spărgeau în sute de cioburi minuscule.

— De ce eşti tristă? vorbi cu blândeţe fetiţa cealaltă. Suntem împreună. N-o să ne fie urât!

— Cum te cheamă? întrebă Olga, plângând.

— Mă cheamă Aglo. Pe tine te cheamă Olga, nu-i aşa?

— Exact! exclamă Olga, mirată. De unde ştii?

— E foarte simplu. Sunt doar imaginea ta din oglindă, prin urmare, port acelaşi nume ca şi tine, numai… invers! Olga, citit de-a-ndoaselea, e Aglo. Priveşte-mă şi vei vedea totul invers. Iată, tu ai o aluniţă pe obrazul drept, iar eu o am pe cel stâng.

— E foarte interesant – zise Olga, zâmbind printre lacrimi. Dacă eşti imaginea mea din oglindă, înseamnă că eşti…

— Ce anume?

— N-o să te superi dacă te-ntreb?

— Desigur că nu – răspunse fetiţa cealaltă. Ce vrei să ştii?

— Dacă eşti imaginea mea din oglindă, înseamnă că eşti… stângace?

— Bineînţeles. Toate le fac cu mâna stângă. Să ştii că e mai comod să lucrezi cu stânga decât cu dreapta.

— Vai, cât de caraghios e totul aici! exclamă Olga şi simţi o adiere răcoroasă. Spune-mi, te rog, de unde trage?

— Nu ştiu – răspunse Aglo, ridicând din umeri, şi îndată continuă, arătând în direcţia cărţii: priveşte cum se mişcă filele cărţii tale.

Amândouă fetiţele se aplecară deasupra cărţii ale cărei file păreau într-adevăr mişcate de vânt. De unde? Olga puse mâna chiar pe fila pe care era desenat oraşul cu clădiri multicolore şi cu turnuri în vârf. Oricât ar părea de ciudat, vântul sufla chiar din această poză.

— Bravo! strigă Aglo şi începu să bată din palme. Olga, hai să ne plimbăm prin oraşul ăsta!

Olga deschise ochii mari şi miraţi.

— Eşti în toate minţile? E doar… o carte. Şi poza e atât de mică!

Râzând, Aglo rezemă de perete cartea deschisă, şi poza, sub ochii fetelor, începu să crească, ajungând până la tavan. Olga rămase mută de mirare.

— De partea aceasta a oglinzii, totul e posibil – zise Aglo. Ai nimerit doar într-o lume de poveşti, Olga! Iar acum, hai să vizităm oraşul şi mâine ai să te-ntorci acasă!

— Mâine?! strigă Olga, îngrozită. Ştii tu ce-o să fie acasă la mine? O să mă caute cu miliţia. Iar mama o să creadă că… Biata de ea, o să creadă că m-a călcat tramvaiul, fiindcă ştie cât de neatentă sunt când trec strada.

— În zadar te sperii. Acasă, nimeni nu va observa lipsa ta. Chiar dacă o să rămâi aici o mie de ani! Când te vei întoarce, ceasul vostru va arăta exact aceeaşi oră şi acelaşi minut în care ai păşit peste rama oglinzii… Uită-te la ceas!

Olga ridică iute capul şi văzu acelaşi ceas de perete pe care-l aveau acasă, în antreu. Numai cadranul era desenat invers, iar acele nu se mişcau înainte, ci înapoi.

— Ei, dacă-i aşa, să mergem! râse Olga.

Şi cele două fetiţe, luându-se de mână şi simţind adierea vântului, intrară fără nicio greutate în oraşul de poveste din poză.

Capitolul III
În care Olga face o plimbare prin oraşul de poveste şi se convinge că nu tot ce străluceşte e aur

Cele doua fetiţe ajunseră pe culmea dealului, de pe care se deschidea o privelişte minunată. De aici pornea o scară uriaşă de sticlă, iar jos, la capătul ei, se întindea oraşul. Era un oraş cu clădiri făurite din sticlă multicoloră, cu nenumărate turnuri în care razele de soare se răsfrângeau ca o văpaie şi-ţi luau ochii.

Ţinându-se de mână, Olga şi Aglo începură să coboare scara. Treptele sunau ca nişte strune sub picioarele lor. De o parte şi de alta, scara era străjuită de oglinzi imense. Privind într-una din ele, Olga văzu două fetiţe foarte grase şi îndesate.

— Să fim oare noi, astea din oglindă? întrebă ea mirată.

— Da. S-ar părea că noi suntem.

În sfârşit, fetiţele coborâră şi se opriră la capătul scării. În faţa lor se întindea o piaţă înconjurată de case impunătoare, clădite din sticlă galbenă, roşie, albastră, verde şi albă. Doamne frumoase, îmbrăcate în rochii lungi de mătase, şi bărbaţi în costume brodate cu aur se plimbau în jurul unui havuz ce azvârlea jeturi transparente de apă spre cerul de safir. Căzând pe pământ, stropii se prefăceau în bucăţele de sticlă, se spărgeau în milioane de cioburi scânteietoare şi umpleau văzduhul cu sunete melodioase şi cristaline. În jurul havuzului stăruia o răcoare plăcută. În lumina soarelui totul ardea şi strălucea.

Prin piaţă treceau caleşti, ducând în ele fel şi fel de feţe simandicoase. Potcoavele cailor răsunau puternic pe caldarâm. Şi pretutindeni, în piaţă ca şi pe scară, se aflau nenumărate oglinzi strâmbe.

Olga şi Aglo priveau cu interes la oamenii aceştia neobişnuiţi. Iată şi un bătrân înalt şi uscăţiv, cu vestă de brocart, cu ciorapi negri întinşi pe picioarele-i subţiri.

— Bunicule – i se adresă Olga – spune-mi, te rog, cum se numeşte ţara asta?

— Nu sunt bunic! se oţărî supărat bătrânelul. Sunt maestrul de ceremonii al maiestăţii sale împăratul Topsed al VII-lea.

Puştoaice obraznice! Cum? Aţi uitat că ţara noastră se numeşte Împărăţia oglinzilor strâmbe?

Înălţându-şi mândru capul, bătrânul cel urâcios se îndepărtă. Cele două fetiţe schimbară o privire, abia stăpânindu-şi râsul.

— Ai auzit, Aglo? Moşul a spus că pe împărat îl cheamă Topsed – zise Olga, dusă pe gânduri. Dacă aici, după cum ai spus tu, totul este invers, înseamnă că-l cheamă Despot! …

— Aşa e, Olga! Despot…

— Ai priceput ce fel de împărat e!

Fetiţele ocoliră piaţa şi se pomeniră pe o stradă mică şi îngustă. Pe măsură ce înaintau, casele erau tot mai mici şi mai sărăcăcioase. Deodată, în faţa lor apăru o clădire masivă din sticlă neagră, luminată pe dinăuntru de flăcări pâlpâitoare. Pe uşa larg deschisă năvăleau trâmbe de fum.

— A luat foc casa! exclamă Olga.

Intrară pe uşă şi începură să coboare treptele lunecoase ce duceau la subsol.

— Nici nu poţi să respiri! zise Aglo, tuşind şi acoperindu-şi gura cu palma.

Se aflau într-o încăpere mohorâtă şi plină de fum. În semiîntuneric se vedeau cuptoare stranii din care ţâşneau limbi de flăcări. Bărbaţi vârstnici, alături de alţii tineri de tot, lucrau la ceva, mişcându-se ca nişte umbre prin fumul des şi înecăcios. Oamenii aceştia, foarte slabi, numai piele şi os, erau atât de trudiţi, încât abia se mai ţineau pe picioare.

Deodată, un strigăt jalnic răsună în atelier. Un adolescent firav se clătină şi se prăbuşi la pământ. În aceeaşi clipă, un om îmbrăcat într-un costum pestriţ se şi repezi la el, cu biciul în mână.

— Neteirp ăsta iarăşi nu vrea să lucreze! strigă omul în costum pestriţ şi Olga auzi şuieratul biciului.

Pe spinarea băiatului apăru o dungă roşie. Băiatul rămase nemişcat. Îşi pierduse cunoştinţa. Omul ridică din nou biciul, dar Olga se repezi la el şi răcni, sufocându-se de emoţie:

— Ce faci? Nu mai da! Ai să-l omori! Chipul omului era desfigurat de mânie:

— Sunt în slujba ministrului Rutluv şi sunt supraveghetor-şef! Cine îndrăzneşte să-mi facă observaţie?

— Nu ţi-e milă de el? strigă Olga. Priveşte cât e de slab şi de mic!

— Cară-te de-aici! Altminteri, jur pe împăratul nostru că va fi vai şi amar de tine!

În jurul Olgăi şi al supraveghetorului se adunară buluc meşterii de oglinzi. Recunoştinţa cu care o priveau pe Olga îi dădu curaj fetei.

— Nu trebuie să-l baţi – zise ea cu hotărâre. Ia te uită! Mi se pare că a murit! Ajută-l! ...

— Scoateţi momâia asta la aer! răcni supraveghetorul. Nu cumva îţi închipui, fetiţo, că ministrul Rutluv îl va deranja pe medicul curţii de dragul acestui sac de oase?

Băiatul fu ridicat, scos pe braţe din subsol şi aşezat afară pe caldarâm, cu faţa la soare. Pleoapele îi tremurau uşor.

— Nu v-am spus eu că băieţandrul ăsta se preface? Pur şi simplu nu vrea să lucreze! mârâi supraveghetorul. Află, Neteirp, că de data asta nu mai scapi de judecata împăratului!

Cineva o luă pe Olga de mână. Fetiţa întoarse capul şi o văzu pe Aglo, care, strecurându-se prin mulţime, ajunsese până la ea. Faţa îi era albă ca varul.

— Eşti nebună! zise Aglo în şoaptă. Să fugim mai repede de-aici! Mi-e groază de omul ăsta cu biciul în mână!

— Nu plec nicăieri până nu aflu ce-o să se-ntâmple cu băiatul! rosti Olga, scuturându-şi cosiţele.

Deodată răsună un tropot de copite.

— Mi se pare că soseşte Rutluv! zise cu voce stinsă un bătrân adus de spate, cu obrazul brăzdat de zbârcituri adânci.

Olga îl întrebă în şoaptă:

— Ce caută Rutluv aici? Bătrânul o privi mirat.

— Se cunoaşte, fetelor, că veniţi din altă ţară. Rutluv e stăpânul tuturor fabricilor de oglinzi din împărăţia noastră… Şi atelierele astea sunt ale lui. Noi suntem cei care facem oglinzile. Ne vezi cât suntem de slabi? Ştii de ce? Fiindcă suntem otrăviţi de aburii de mercur. Priveşte mâinile noastre! Sunt numai răni! Tot din pricina mercurului! Rutluv e atât de hapsân, încât nu vrea să înlocuiască amestecul de plumb şi mercur cu argint. Pentru el, argintul e mai de preţ decât vieţile oamenilor!

— Rutluv înseamnă Vultur. Aşa-i? zise abia auzit Aglo.

— Mai încet! spuse în şoaptă bătrânul meşter. Se apropie. Să nu-l priviţi în ochi, fetelor! Nimeni nu-i poate îndura privirea.

Călare pe cai negri ca pana corbului, cu lăncii în mână, străjile năvăliră peste mulţime. Toţi se dădură tăcuţi la o parte. După câteva clipe, o caleaşcă strălucitoare se opri în faţa atelierelor. Slugile deschiseră portiera şi Olga văzu ivindu-se dinăuntru un om al cărui cap semăna leit cu cel al unui vultur. Avea nasul coroiat şi ascuţit întocmai ca un cioc. Dar nu nasul atrase îndeosebi atenţia fetiţei. Ea se cutremură văzând ochii lui Rutluv. Negri şi hrăpăreţi, ochii aceştia te străpungeau parcă şi te ţintuiau locului. Olga băgă de seamă că nimeni nu vroia să-i întâlnească privirea şi toţi se uitau în jos.

O clipă, ochii sfredelitori ai ministrului cercetară mulţimea adunată în jur, priviră indiferenţi la băiatul care zăcea nemişcat şi rămaseră ţintuiţi asupra supraveghetorului, care îşi scosese pălăria şi lăsase capul în jos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu voce piţigăiată omul cu cap de vultur.

În aceeaşi clipă Olga se gândi că vocea lui este la fel de respingătoare ca şi privirea.

— Neteirp iarăşi nu vrea să lucreze, domnule ministru – răspunse respectuos supraveghetorul, continuând să-şi ţină privirea în pământ.

Deodată Neteirp gemu şi se ridică sprijinindu-se în mâini. Ministrul, fără să clipească, îl privi lung cu ochii săi ucigători:

— De ce nu vrei să lucrezi?

— Domnule ministru – răspunse băiatul cu glas stins – sunt flămând… Nu pot să lucrez.

— Minţi! Zilnic primeşti câte o bucată de pâine!

— Bucată e asta, domnule ministru? E doar o bucăţică de mărimea unei cutii de chibrituri. O dau mereu mamei mele bolnave… Vorbind în şoaptă, Neteirp se ridică în picioare, se clătină şi se sprijini cu mâna de zid. Din raţia mea nu-mi rămâne decât o firimitură… Iat-o aici în palma mea. O vedeţi? Am păstrat-o pentru seară.

Rutluv se strâmbă dispreţuitor:

— Vai, cât de mincinos a ajuns poporul! După părerea ta, asta e o firimitură? Da? Ia priveşte-o în oglindă! …

Ca o furtună, în mantia neagră ce îi fâlfâia pe umeri, Rutluv sări din caleaşcă şi-l împinse pe băiat spre una din acele oglinzi strâmbe pe care le întâlneai la fiece pas în oraşul acesta ciudat.

— Apropie-te de oglindă! urlă Rutluv, împroşcând cu bale în jurul său. Ce vezi în oglindă, băiete? Ei?

Olga văzu în oglindă un băiat gras şi îndesat, cu o jimblă uriaşă în mână.

— Oglinda arată o jimblă întreagă! zise râzând supraveghetorul.

— O jimblă întreagă! răcni ministrul. Şi mai spui că n-ai ce mânca!

Neteirp se îndreptă de şale. În ochii lui se aprinse o lumină ciudată.

— Oglinzile voastre mint! strigă el, plin de mânie, şi obrajii palizi i se îmbujorară uşor.

Apoi Neteirp se aplecă, ridică de jos o piatră şi o zvârli cu putere în oglindă. Cu un zăngănit vesel, cioburile de cristal se risipiră pe caldarâm. Mulţimea rămase înmărmurită.

— Mă bucur că am spart oglinda asta strâmbă! Măcar o oglindă mincinoasă să dispară de pe lume! Una mai puţin! Aţi aşezat prin tot oraşul oglinzile astea blestemate numai ca să înşelaţi norodul! Să ştiţi însă că nimeni nu mai crede în ele! răcni Neteirp, privindu-l ţintă pe Rutluv.

— Luaţi-l! urlă Rutluv. La Turnul morţii cu el!

Doi străjeri îl înşfăcară pe băiat, târându-l după ei pe stradă.

— Adio, Neteirp! strigă cineva. Adio, băiete!

— Fraţilor! răsună o altă voce. Mult o să mai răbdăm toate astea?

Cineva din mulţime începu să intoneze un cântec. În aceeaşi clipă, zeci de glasuri i se alăturară:

Trăim slujindu-i pe bogaţi,
Minciuna vrea să ne doboare,
Dar afle gâzii blestemaţi
Că Adevărul moarte n-are!
Spre Adevăr mereu să tinzi!
Să nu rămâi supus al sorţii!
Deci jos cu strâmbele oglinzi.
Jos cu temutul Turn al morţii!

— Încetaţi! răcnea ca apucat Rutluv, alergând de colo-colo, si faldurile mantiei îi fâlfâiau la spate întocmai ca două aripi negre.

Aplecându-şi lăncile, străjile se aruncară asupra muncitorilor, înghesuindu-i în subsol.

Rutluv sări în caleaşcă şi făcu un semn cu mănuşa. Portiera se închise, caii se smuciră din loc şi, înconjurată de străji, caleaşca porni, lunecând ca o nălucă pe caldarâm. Pe stradă rămăseseră numai cele două fetiţe şi un paznic singuratic la intrarea în atelier.

Olga se apropie de paznic.

— Spune-mi, te rog, de ce l-au dus pe nenorocitul acela de băiat în turn?

Paznicul, un bărbat înalt de statură, o privi pe Olga de sus şi zâmbi:

— Cum de ce? Caraghioasă mai eşti, fetiţo! De îndată ce tribunalul împăratului va rosti sentinţa, băiatul va fi aruncat din Turnul morţii şi trupul său se va sparge în mii de cioburi.

Olga nu-şi putu stăpâni un ţipăt:

— Şi cine poate anula sentinţa?

— Numai împăratul. Dar el nu anulează niciodată sentinţele tribunalului său.

Aglo o trase pe Olga de mânecă:

— Lasă-l, Olga. Se poate să fii atât de imprudentă? Puţin a lipsit să nu nimerim într-o mare belea.

Olga o luă pe Aglo de mână:

— Să mergem, Aglo!

— Unde?

— La palatul împăratului!

— Cu-um?

— Nu mă liniştesc până nu-l eliberez pe Neteirp!

— Nimic nu-l mai poale salva! N-ai auzit ce-a spus paznicul?

— Totuşi vom merge la palatul împăratului! Trebuie salvat, Aglo! Neapărat!

— Nu uita că poţi să plăteşti cu viaţa!

— Nu-mi pasă! Să mergem!

Aglo o privea pe Olga cu ochi naivi, plini de uimire. Nu o credea atât de hotărâtă şi de curajoasă. O văzuse doar destul de des şi bosumflată, şi capricioasă, şi atât de leneşă încât i se

făcea lehamite gândindu-se că ea, Aglo, nu e altceva decât oglindirea Olgăi.

Cum se explică, aşadar, îndrăzneala care se citeşte acum în ochii Olgăi?

Desigur că cititorul a priceput despre ce este vorba. Să nu uităm că, în ciuda defectelor ei, Olga era totuşi pionieră! Şi tocmai de aceea era stăpânită numai şi numai de grija pentru soarta băiatului asuprit.

— Să mergem! repetă Olga.

— Mă rog – oftă Aglo – să mergem! Fetiţele o porniră pe stradă.

— În ţara asta totul străluceşte atât de viu – zise Olga după o scurtă tăcere. Începuse chiar să-mi placă. Se pare că bunica are dreptate când spune că nu tot ce străluceşte este aur!

Capitolul IV
În care Olga şi Aglo nimeresc în bucătăria palatului

Cerul era spuzit de stele când Olga şi Aglo ajunseră în faţa palatului. Înăuntru, în sălile vaste, ardeau zeci de policandre, şi lumina lor, oglindindu-se în pereţii şi în gemurile de cristal, părea un şuvoi revărsat în care străluceau toate culorile curcubeului. Dincolo de zidul palatului se auzea clipocind apa havuzurilor, iar în copaci răsuna cântecul vrăjit al unor păsări nevăzute.

— Ce frumos e! oftă Olga. Şi cât de greu trăiesc oamenii în ţara asta!

— Iată, asta e pesemne intrarea principală în palat – zise Aglo, arătând o poarta cu grilaj de fier. Să ştii însă că nu ne lasă să intrăm înăuntru… Şi-apoi nici nu mai pot merge. Am făcut băşici la picior.

— La care? întrebă Olga.

— La stângul.

— Iar eu la dreptul… Ciudat!

— Nu e nimic ciudat – zise Aglo, bosumflată. Sunt doar oglindirea ta şi trebuie să-ţi spun că nu e o îndeletnicire prea plăcută.

— Zău?! se supără Olga. În cazul acesta trebuie să-ţi spun şi eu ceva. Mă miră foarte mult faptul că, deşi eşti oglindirea mea, totuşi nu-mi semeni deloc!

— Nu-ţi semăn? Cum adică? Poate vrei să spui că sunt stângace şi am aluniţa pe obrazul stâng, nu pe cel drept?

— Nu de aluniţă e vorba. Te rog să nu te superi, Aglo, dar am băgat de seamă că… eşti cam fricoasă. Să zicem că ţi-aş ierta păcatul ăsta dacă n-ar mai fi încă ceva…

— Ei, poftim! Mi-ar ierta păcatul ăsta! … Ascultă, Olga, nu ţi se pare că vorbeşti cu mine ca şi cum aş fi în slujba ta? Oi fi eu oglindirea chipului tău, dar nu uita că sunt o fetiţă ca şi tine. Şi acum aş vrea să ştiu şi eu: care-i cel de-al doilea lucru care te nemulţumeşte?

— Eşti în stare să părăseşti omul aflat la ananghie, Aglo. Nu ţi-e oare milă de Neteirp?

Aglo nu răspunse nimic.

— Iartă-mă, Olga – zise ea emoţionată, după câteva clipe de tăcere. Nu pot pricepe de ce sunt aşa cum sunt. Nici nu-ţi închipui cât de mult aş vrea să fiu bună, dar, oricât mă străduiesc, văd că tot degeaba. Ştii tu ce mi-a trecut prin minte? Că toate defectele astea ale mele sunt, de fapt, defectele tale. Acum însă văd că eşti atât de bună… Nu, nu, să ştii că e o greşeală la mijloc…

Olga simţi că roşeaţa îi năvăleşte în obraji. „Sărmană Aglo – se gândi ea. Nu e nicio greşeală! Te-ai deprins să oglindeşti defectele mele şi nu mai poţi scăpa de ele. Mi-amintesc că atunci când s-a îmbolnăvit o fetiţă din clasa noastră şi ne-am dus s-o vizităm, bodogăneam tot drumul, nemulţumită că fetiţa bolnavă locuieşte atât de departe. Nu mă gândeam la colega mea în suferinţă. Mă gândeam numai la mine însămi, întocmai ca şi Aglo acum!”

Olga se apropie de Aglo, îi puse mâna pe umăr şi zise încet:

— Ştii, Aglo, la ce m-am gândit văzând suferinţele lui Neteirp? M-am gândit că o adevărată pionieră nu trebuie să se îngrijească numai de ea atunci când alţii au nevoie de ajutorul său. Zicând acestea, Olga îi întinse brusc însoţitoarei sale mâna: Hai să nu ne mai certăm niciodată, Aglo! Ştiu că eşti o fată bună şi că, fără îndoială, ai să te dezbari de defectele tale. Nu rămâne decât să vrei cu adevărat! O ştiu din proprie experienţă…

Şchiopătând, una de piciorul stâng, cealaltă de piciorul drept, fetiţele ajunseră în faţa porţii palatului. Doi străjeri îşi încrucişară halebardele în faţa lor.

— Stimaţi străjeri – li se adresă Olga – trebuie să-l vedem neapărat pe maiestatea sa împăratul Topsed!

— Ceeee? …

Şi străjerii izbucniră într-un râs atât de zgomotos, încât fetiţele se dădură înspăimântate în lături.

— Se pare că fetiţele astea şi-au ieşit din minţi! zise unul dintre străjeri.

— Ia, hai, luaţi-vă tălpăşiţa până n-o încasaţi! răcni celălalt, ridicând halebarda.

Fetiţele o porniră de-a lungul zidului.

Palatul strălucea ca o nestemată. Prin ferestrele larg deschise se revărsau acordurile muzicii şi râsul vesel al curtenilor. Într-o sală uriaşă şi inundată de lumină se vedea

cum se rotesc perechile de dansatori. Pesemne că împăratul dădea un bal.

— Ţi-am spus că n-o să putem intra în palat – zise Aglo, oftând şi privind cu frică în urmă la paznicii care încă mai râdeau cu poftă.

Olga o strânse de mână:

— Niciodată nu trebuie să-ţi pierzi speranţa, Aglo! Aşa-mi spunea tata. Înainte însă, nu-mi dădeam seama de tâlcul acestor cuvinte.

— Nu mai există nicio speranţă. Sunt foarte obosită, mă doare piciorul şi mi-e foame – răspunse plictisită Aglo.

— Să facem o încercare. Ocolim palatul şi, cine ştie, poate găsim o altă intrare.

— Asta înseamnă că trebuie să mai mergem câţiva kilometri!

— Mergem şi o sută! Suntem datoare să-l salvăm pe Neteirp! zise Olga şi se gândi în sinea ei: „Uite aşa mă văicăream şi eu în vreme ce mă duceam cu celelalte fetiţe la colega noastră bolnavă. Câtă dreptate avea bunicuţa când spunea că trebuie negreşit să mă văd cu ochii altuia… Iată că acum mă privesc cu ochii altuia! Ce ruşine!”

Aglo rămase în urmă.

— Nu mai pot merge! scânci ea şi se aşeză jos.

— Aglo, draga mea, mai rabdă niţel!

— Nu mai pot!

Lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji şi căzură sunând pe caldarâm.

Chiar atunci, prin dreptul fetiţelor trecu o căruţă acoperită cu un material gros şi lucios. Sus pe capră stăteau doi bărbaţi. Fetiţele auziră o voce spunând în surdină:

— Ascultă, prietene, oare împăratul o să mănânce toate astea singur?

Şi omul bătu cu palma în pânza care acoperea merindele.

— Împăratul nostru nu se plânge de lipsă de poftă de mâncare, răspunse o altă voce, după care se auzi un hohot de râs.

— Ce-or fi ducând acolo? întrebă Aglo.

— Pare-se provizii pentru bucătăria palatului – răspunse Olga şi se învioră deodată. Aglo, am o idee! Fuga! Apoi, trăgând-o pe Aglo de mânecă, adăugă: Vom încerca să intrăm în palat, urcându-ne în căruţa asta!

Şontâc-şontâc, fetiţele ajunseră căruţa din urmă, săriră în ea şi se strecurară sub pânză. Pipăind, dădură peste câteva coşuri cu ceva pufos şi moale şi se ascunseră într-unul din ele.

Nu trecu mult şi căruţa se opri în loc. Fetiţele simţiră că cineva saltă coşul în care se aflau ascunse, îl dă jos din căruţă şi-l duce undeva. Judecând după aerul cald şi după mirosul de carne friptă, Olga şi Aglo îşi dădură seama că nimeriseră la bucătărie.

— Ce-i în coşul ăsta? se auzi un glas răstit.

— Douăzeci de fazani, domnule bucătar-şef – răspunse o voce răguşită. Ne-am cocoşat de grei ce sunt!

— A fost o vânătoare pe cinste, n-avem de ce ne plânge – adăugă o altă voce.

— Puneţi coşul aici!

După ordinul acesta scurt şi categoric, coşul fu aşezat pe podea, cu o bufnitură surdă.

În bucătărie domnea o forfotă neîntreruptă, zăngăneau cuţite, se auzea cum pe plită, sub presiunea aburului, tremură capacele cratiţelor şi cum sfârâie untura încinsă. Fetiţele nu vedeau cât de repede alergau de colo-colo ucenicii de bucătar, cu halate şi tichii albie, cu polonice uriaşe în mâini. În schimb auzeau cântecul lor vesel:

Împăratul nostru are
Veşnic poftă de mâncare.
Pentru el nicio clipită
Nu plecăm de lângă plită.
Îi gătim pe săturate
Raţe, gâşte îndopate,
Alivenci, găluşti cu prune
Şi pişcoturi cu alune!

Peşti prăjiţi, purcei de lapte
Şi curcani cu mere coapte
Îi servim cât ţine anul,
Doar să-i crape burdihanul!

— Of, împieliţaţilor! se auzi întâi o voce, apoi un râs de femeie. Jucaţi-vă, jucaţi-vă! Atât vă trebuie să audă bucătarul-şef cântecul vostru şi nimeriţi de-a dreptul în Turnul morţii!

Se făcu linişte. Apoi de undeva se auzi un alt glas:

— Mătuşă Agard!

— Da, domnule bucătar-şef – răspunse vocea de femeie.

— Alege fazanii, mătuşă Agard, şi pune-i la gheaţă.

— S-a făcut, domnule bucătar-şef.

— Eu mă duc să mă culc.

— Noapte bună, domnule bucătar-şef!

În apropierea coşului se auziră paşi, iar fazanii aflaţi deasupra capetelor celor două fetiţe începură să se mişte.

Capitolul V
În care Olga şi Aglo devin paji la curtea împăratului

— Ce mai fazani! exclamă uimită mătuşa Agard. Jur pe toate oglinzile strâmbe ale împărăţiei că eu, bucătăreasă bătrână, n-am văzut în viaţa mea vânat cu funde în cosiţe!

Murdare şi ruşinate, cele două fetiţe se ridicară în picioare în faţa femeii, a cărei tichie albă se înălţa ca un munte troienit deasupra chipului ei rumen şi plin de bunătate.

— Vai, făzăneilor! Da’ cum aţi nimerit în coş? Pesemne nu degeaba ziceau oamenii ceia că a fost o vânătoare pe cinste!

— Noi… noi… – îngăimă Aglo, trecându-şi vârful limbii peste buzele arse – noi… ne-am rătăcit…

— V-aţi rătăcit? o întrerupse bătrâna bucătăreasă, zâmbind ironic. Ia hai să lăsăm gluma! Ştiţi voi, făzăneilor, ce vi se poate întâmpla numai pentru că aţi venit în palat fără să vă poftească cineva?

— Ştim.

— Ia te uită la ele! Răspund atât de liniştit „ştim”, ca şi cum le-aş fi întrebat dacă ştiu ori nu cine e mama lor!

Şovăind, Olga făcu un pas înainte:

— Sunteţi o femeie bună. Mi se pare că vă numiţi mătuşa Draga.

— Mătuşa Agard, fetiţo.

— Totuna e. Bun. Fie şi mătuşa Agard. Dragă mătuşă Agard, înţelege-ne… am venit la palat… Of, suntem atât de necăjite! Am venit ca să…

— N-am mai văzut ca oamenii să sosească undeva în coşuri – zâmbi bucătăreasa. Şi care vă e necazul, făzăneilor?

Olga nu apucă să răspundă, fiindcă dincolo de coloanele de sticlă răsună un zgomot de paşi pe care ecoul îl repetă sonor sub bolţile bucătăriei pustii şi vaste.

— Mi se pare că se-ntoarce bucătarul-şef – zise mătuşa Agard, şi pe faţa ei se citi îngrijorarea. Îl aduce şi pe-ăsta necuratul! Făzăneilor, e mai bine să nu daţi ochii cu el. Haideţi în cămăruţa mea, iar apoi om vedea ce mai e de făcut.

Pe o scară îngustă, în spirală, urmând-o pe mătuşa Agard, fetiţele intrară într-o odăiţă modest mobilată, dar curată şi îngrijită.

— Aici aveţi apă, iar dincoace e ligheanul. Spălaţi-vă bine, apoi deschideţi dulăpiorul ăsta şi luaţi-vă ce vreţi de mâncare. Cred că vă e foame.

— Grozav! exclamă Aglo.

Bucătăreasa o mângâie pe creştet şi zise cu blândeţe:

— Odihniţi-vă, făzăneilor, mă-ntorc curând.

Când mătuşa Agard apăru din nou în cămăruţa ei, fetiţele se spălaseră demult, ba avuseseră timp să şi mănânce ceva. Aglo, simţind că i se lipesc ochii de somn, nu se lăsa de loc şi-i freca tot timpul cu pumnii strânşi.

— Ei, şi acuma spune-mi totul fără niciun fel de ocolişuri. Dă-i drumul! se adresă bucătăreasa Olgai. Văd că eşti mai rezistentă ca surioara ta. Uite-o, săraca, pică de somn. Dacă nu mă-nşel, sunteţi gemene?

Ascultând de-a fir-a-păr tot ce se întâmplase cu Neteirp, mătuşa Agard căzu pe gânduri, sprijinindu-şi bărbia în palme.

— Ai un suflet bun, fetiţo – rosti ea într-un târziu. Numai ca e foarte greu să-l salvezi pe Neteirp. Am auzit că l-au şi dus în Tumul morţii, sus de tot, în vârf, unde l-au ferecat în lanţuri. Mâine împăratul va confirma sentinţa tribunalului.

— Şi dacă mă duc la el şi-l rog mult, mult de tot, să n-o confirme?

Mătuşa Agard zâmbi cu amărăciune:

— Nu ştii oare că împăratul nostru nu ia nicio hotărâre de unul singur? Semnează ceea ce-i pun miniştrii dinainte. Iar miniştrii îl pun să semneze numai ceea ce le convine lor. Şi nu le convine decât să-şi ticsească cât mai vârtos sacii cu aur şi să-nspăimânte poporul, ca să-l poată ţine în frâu. Of, fetiţo, cât de bine ştiu eu toate astea! Fratele meu lucrează doar în fabricile de oglinzi ale lui Rutluv si eu însămi am lucrat cândva pe plantaţiile de orez ale lui Iocsorb.

— Iocsorb? întrebă Olga mirată, făcând ochii mari. Adică îl cheamă… Broscoi?

Bucătăreasa izbucni în râs:

— Avem un asemenea ministru. O, e tot atât de crud şi nemilos ca şi Rutluv! Iocsorb e stăpânul tuturor plantaţiilor de orez din împărăţia noastră. Ai dreptate, fetiţo. Seamănă, într-adevăr, cu o broască râioasă!

— Mătuşă Agard, aş vrea totuşi să stau de vorbă cu împăratul.

— Păi cum să facem, fetiţo? întrebă bucătăreasa, ridicând din umeri. Nici eu n-am dreptul să intru în odăile lui. Cum o să intri tu? Adică, stai niţel… Poate că născocesc eu ceva. Iar acum, culcaţi-vă mai repede. Noaptea este un sfetnic bun!

Fetiţele erau foarte obosite şi de aceea nici nu băgară de seamă că mătuşa Agard le dădu patul ei, iar ea se culcă pe jos, pe un covoraş vechi. Adormiră cât ai clipi fără să simtă că bătrâna bucătăreasă le învelea tot timpul grijulie, şoptindu-le ceva cu blândeţe. Olga îi văzu în vis pe muncitorii de la fabricile de oglinzi, îl văzu pe Neteirp şi pe omul cu chip de vultur. De asemenea, în vis auzi din nou cântecul muncitorilor:

Trăim slujindu-i pe bogaţi,
Minciuna vrea să ne doboare.
Dar afle gâzii blestemaţi,
Că Adevărul moarte n-are!

Vocile deveneau tot mai puternice, şi mai puternice, iar inima Olgăi bătea năvalnic.

Spre Adevăr mereu să tinzi!
Să nu rămâi supus al sorţii!
Deci jos cu strâmbele oglinzi,
Jos cu temutul Turn al morţii!

Olga fu prima care se trezi din somn. Raze subţiri de soare străpungeau ca nişte suliţe pereţii de sticlă ai cămăruţei. Totul strălucea în jur. Prin fereastra deschisă se auzea cântecul păsărilor din parcul împărătesc.

Mătuşa Agard nu mai era în cămăruţă. Olga se întinse, căscă, sări sprintenă din pat şi deodată izbucni în râs, auzind de undeva de jos cântecul ucenicilor de bucătar:

Împăratul nostru are
Veşnic poftă de mâncare…

Se îmbrăcă repede, îşi spălă faţa cu apă rece şi îndată se simţi vioaie şi plină de energie. Se apropie apoi de pat şi începu s-o zgâlţâie pe Aglo. Dând din picioare şi ţinând ochii închişi, Aglo bodogăni supărată:

— Lasă-mă-n pace! Ce vrei de la mine?

— Aglo, e timpul să te scoli!

Aglo se aşeză pe pat, deschise un ochi şi o privi îmbufnată pe Olga.

— Ce rea eşti, Olga, nu mă laşi să dorm şi eu un pic… Apoi începu să umble încolo şi-ncoace prin odaie, căutându-şi pantofii şi rochia. Pantofii, nu se ştie de ce, erau sub măsuţa pe care stătea ligheanul, iar rochia sub pat.

— Mai repede, Aglo – o zorea Olga – acuşi trebuie să vină mătuşa Agard. N-o să-ţi fie ruşine de femeia asta cumsecade? Uită-te ce balamuc ai făcut aici!

— Ei, şi?

— Ce expresie stupidă!

— Este expresia ta preferată.

— Mi-e silă să mă uit la tine!

Aglo chicoti batjocoritor:

— Nu mai spune! Te uiţi doar la tine însăţi!

Olga se făcu roşie ca focul.

— Eu… nu mai sunt demult cum eram – răspunse ea, lăsându-şi privirea-n jos.

Pe scara în spirală se auziră paşi. Respirând greu, mătuşa Agard intră în cămăruţă, cu un pachet voluminos în mâini.

— Ei, fetelor – zise ea, ştergându-şi broboanele de sudoare de pe obrazul aprins – ştiu că mi-aţi dat de lucru. Vă jur pe toate oglinzile împărăţiei! Dar să nu-mi spuneţi mie mătuşa Agard dacă n-o să staţi chiar astăzi de vorbă cu împăratul.

Fetiţele înmărmuriră.

— Da, da, făzăneilor! continuă veselă mătuşa Agard. In pachetul ăsta sunt două costume de paji. Şi, după câte ştiţi, pajii pot intra oricând în palat. Repede, echiparea!

— Vom fi paji? întrebă Aglo, bătând din palme. Ce zici, Olga? Ah, ce interesant e! Auzi? La ce te gândeşti, Olga?

— Nu prea îmi place treaba asta – răspunse Olga, privind-o stingherită pe bătrâna bucătăreasă. Te rog să nu te superi,

mătuşă Agard. Îmi pare rău că ţi-am pricinuit atâta bătaie de cap, dar… totul e un fel de înşelăciune.

— Ce tot îndrugi acolo, fetiţo? Unde vezi tu înşelăciune? Lămureşte-mă că nu mai pricep nimic.

— Costumele astea, de pildă… Suntem nişte fetiţe ca toate fetiţele, iar lumea o să creadă că suntem ăia, cum le zice… paji!

— Şi asta-i înşelăciune, fetiţo? E doar o mică şiretenie. Şi-apoi, cine nu minte în împărăţia noastră? Îţi închipui poate că împăratul nu minte sau că miniştrii lui nu mint? Păi ăştia sunt cei mai mari mincinoşi!

Olga ridică din umeri:

— Bine, bine, dar eu nu sunt nici împărat, nici vreun ministru de-al împăratului. Sunt pionieră!

— Nu ştiu ce însemnează cuvântul acesta, fetiţo, dar ştiu că ai fost crescută de nişte oameni foarte de treabă – zise bătrâna, sincer mişcată de cele auzite.

— Olga – îi şopti Aglo – ştiu că-ţi plac poveştile de demult, iar în poveştile astea eroii se travestesc foarte des şi, în general, recurg la fel de fel de şiretlicuri.

Olga rămase pe gânduri.

— Ei, dacă am nimerit într-o poveste de demult, hai să zicem că mai merge… Şi totuşi, să ştii, Aglo, că toate astea sunt foarte urîte!

— Dar Neteirp, Olga?! Doar trebuie să-l salvăm!

— Neteirp! oftă Olga. Da, trebuie să-l salvăm cu orice preţ! Bun, mătuşă Agard, dă-ne costumele!

Capitolul VI
În care pajul cu aluniţă pe obrazul drept îi dă împăratului o lecţie de aritmetică

Doi paji frumoşi, cu bucle aurii, în veşminte frumoase de catifea, intrară într-o sală a palatului unde nu era ţipenie de om. Călcând cu pantofii lor strălucitori pe podeaua de cristal a sălii, cei doi paji se apropiară de o masă uriaşă, încărcată cu tot soiul de tacâmuri şi farfurii, şi se opriră unul în dreapta, celălalt în stânga jilţului în care trebuia să se aşeze împăratul.

— Oare împăratul o să ia singur gustarea de dimineaţă? La masa asta încap cinci sute de oameni! zise pajul cu aluniţă pe obrazul drept.

— Ssst... vine cineva! şopti pajul cu aluniţă pe obrazul stâng. Îmi tremură genunchii de frică.

De după o coloană apăru un bătrân în haină de brocart şi cu ciorapi negri, păşind ţanţoş şi solemn cu picioarele lui lungi şi slăbănoage.

— Ia te uită, ia te uită, Aglo! şopti în grabă pajul cu aluniţă pe obrazul drept. E bătrânul pe care l-am întâlnit în piaţa oraşului, lângă havuz. Ţi-aduci aminte? S-a supărat că i-am spus bunicule.

— Mi-aduc aminte, Olga – şi pajul cu aluniţă pe obrazul stâng dădu din cap. A zis, pare-mi-se, că e ma... ma... maestru de ceremonii.

Între timp, bătrânul se apropie de cei doi paji, se opri şi-i cercetă în tăcere, în timp ce capul i se bălăbănea uşor.

— Ascultaţi, pajilor – li se adresă maestrul de ceremonii cu o voce tremurândă – nu l-aţi văzut pe ministrul Iocsorb? A primit o telegramă urgentă.

— Eu... eu nu l-am văzut – bolborosi Olga.

— Nici eu nu ştiu – zise Aglo, clătinând din cap.

— Pajii trebuie să ştie totul! rosti nemulţumit bătrânul. Ia staţi niţel. Nu v-am mai văzut niciodată la palat. Sunteţi noii paji ai maiestăţii sale?

— Da, noii paji – îngăimă Aglo, dârdâind de frică.

— Şi cine v-a adus aici?

— Pe noi? întrebă Olga, distrată.

— Da, pe voi. Ei, cine?

— Dumneavoastră! i-o trânti pe loc Aglo.

Răspunsul era atât de neaşteptat, încât Olga îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în râs.

— Eu?!

— Întocmai! Dumneavoastră, domnule ma… maestru de ceremonii – răspunse Aglo.

— Hm… Nu-mi aduc aminte… Poate… Vai, cum mi-a slăbit memoria! Ei, da, eu v-am adus aici! Şi de ce vă luaţi la harţă?

— Noi? Nu ne luăm de loc…

— Gura! urlă maestrul de ceremonii şi, auzind în aceeaşi timp cum undeva răsună sonor şi melodios câteva bătăi de pendulă, răcni ca scos din minţi: Bucătarul-şef! Bucătarul-şef!

Nu se ştie de unde, apăru ca la poruncă un omuleţ mic si gras.

— Aici sunt, domnule maestru de ceremonii.

— Maiestatea sa trebuie să ia îndată gustarea de dimineaţă. Ce s-a pregătit pentru maiestatea sa?

— Domnule maestru de ceremonii, pentru gustarea de dimineaţă a maiestăţii sale împăratul Topsed al VII-lea s-au pregătit trei porci prăjiţi, cincisprezece curcani afumaţi, o marinată din zece nisetri, două sute de ouă moi, douăzeci de fazani umpluţi, treizeci de raţe fripte, o sută de mere coapte, cincizeci de kilograme de struguri, o jumătate de tonă de îngheţată şi zece lăzi cu sticle de vin aduse de peste mări şi ţări.

— Atâta tot?

— Atâta, domnule maestru de ceremonii…

— Aţi înnebunit! Maiestatea sa o să rămână flămând. Mai adăugaţi ceva!

În sală apărură slugile, care, într-o linişte desăvârşită, puneau pe masă bunătăţile amintite. Maestrul de ceremonii plecă, probabil să-l întâmpine pe împărat. În vremea asta, în sală intrară doi oameni.

— Rutluv! şopti Aglo cu groază.

Primul ministru înainta mândru, purtând pe umeri pelerina-i neagră, de sub care se vedea vârful spadei. Alături de el se mişca o vietate pe cât de înaltă, pe atât de lată. Era un om gras, făcut parcă din două baloane, îmbrăcat într-un costum verde, brodat cu fir de aur. Balonul cel mare era corpul cu cele patru extremităţi, iar balonul cel mic reprezenta o căpăţână pleşuvă cu un obraz buhăit. Peste ochii holbaţi, de culoarea

smârcurilor, cădeau din vreme în vreme nişte pleoape pământii şi zbârcite ca de broască râioasă. Când omul îşi ridica încet pleoapele, deschizând ochii mari de tot, în ochii aceştia puteai citi şi inteligenţă, şi şiretenie. Şi ţi se părea că acuşi-acuşi ai să-l vezi făcând un salt fulgerător, întocmai ca broasca atunci când vede pe o frunză o muscă adormită care habar n-are de primejdie. Omul privi masa, îl privi pe Rutluv şi zise cu o voce groasă şi tunătoare:

— Împăratul ne-a poftit să se consulte cu noi într-o problemă importantă de stat, şi când colo, văd că nici nu şi-a luat gustarea de dimineaţă. Ascultă, prim-ministrule, fă bine şi nu te mai uita la mine! Ştii doar că nu-ţi pot suporta privirea.

— Nimeni nu-mi poate suporta privirea, ministrule Iocsorb! răspunse batjocoritor Rutluv.

— Grozav îţi mai place, domnule prim-ministru, să te lauzi cu ochii dumitale! tună omul-broască. N-ar fi mai inteligent să discutăm despre ce ne interesează pe noi? Nu ţi se pare că oglinzile strâmbe nu mai au nicio influenţă asupra poporului nostru?

— Da, pare-se că aşa e, ministrule Iocsorb. Ieri, un puşti oarecare, un muncitor, a spart o oglindă strâmbă!

— Cetăţenii împărăţiei s-au cam obrăznicit, Rutluv! Ca să ţinem poporul în frâu, e timpul să recurgem mai des la teroare… Iocsorb scoase din buzunar o cheie uriaşă şi continuă: Iată ce-i trebuie poporului nostru!

Ochii negri ai lui Rutluv scăpărară:

— Ce-i asta? O cheie?

— Da, cheia de la lanţurile semănătorilor mei de orez! în mlaştinile mele domneşte neliniştea, Rutluv, şi atunci am dat ordin să se fabrice lanţuri şi un lacăt cu cheie exact după modelul dumitale.

Rutluv cercetă cheia cu atenţie:

— Da, într-adevăr, e întocmai ca şi cheia de la lanţurile din Turnul morţii. E invenţia mea, Iocsorb! spuse mândru primul ministru.

— Este cea mai straşnică invenţie a dumitale, Rutluv! Turnul morţii e cunoscut în întreaga împărăţie.

— Da, da, aşa-i, dragă Iocsorb, dar nu-i tocmai bine că în prezent există o a doua cheie cu care se pot descuia lanţurile din Turnul morţii.

— Nicio grijă, Rutluv. Cheia asta o port întotdeauna la mine, iar cheia dumitale atârnă deasupra tronului împărătesc.

— Oricum, Iocsorb, nu-mi place deloc că în împărăţie există a doua cheie – răspunse sec Rutluv.

Olga şi Aglo ascultau cu încordare discuţia dintre cei doi miniştri.

— Ai auzit? şopti Olga. O cheie este deasupra tronului împărătesc.

— Am auzit – răspunse Aglo încet.

De după coloană apăru din nou maestrul de ceremonii, care, întinzându-şi gâtul, anunţă solemn:

— Maiestatea sa Topsed al VII-lea!

Undeva răsunară câteva acorduri executate de fanfară şi toţi îşi plecară capetele. Înconjurat de suită, Topsed al VII-lea se apropie de masă.

Se vede că împăratul nu se grăbea să-şi ia gustarea de dimineaţă. Picioarele lui scurte alunecau încet pe parchet. Capu-i turtit ca o tărtăcuţă şi-l ţinea aplecat peste pieptul înveşmântat într-o haină de un violet închis, împodobită cu nestemate. Buzele lui groase, ajungându-i aproape până la urechi, se mişcau tot timpul, ca şi cum împăratul ar fi vorbit cu sine însuşi. Şi parcă urmându-şi firul gândurilor, Topsed al VII-lea dădea din când în când din mâna-i grăsuţă, mişcându-şi degetele scurte şi groase. Pe fiecare deget al împăratului strălucea câte un inel. Urât si mic de statură, Topsed al VII-lea se îndrepta încet spre masă, cu pas legănat, şi îţi făcea impresia că picioarele lui sunt prea scurte şi prea subţiri pentru trupul îndesat şi greoi.

Lângă jilţul său, împăratul se opri şi înălţă capul. Avea nişte ochi incolori, lipsiţi de orice expresie, întocmai ca ochii de peşte.

— Într-o sută de pieţe, câte o sută de oglinzi – zise Topsed al VII-lea. Câte oglinzi vor fi în total?

Curtenii stăteau ţepeni, în poziţie respectuoasă, şi împăratul începu să-i întrebe pe toţi la rând.

— Am uitat, maiestate. În copilărie nu prea mă împăcăm cu aritmetica.

— Dar dumneata?

— Două sute de oglinzi, maiestatea voastră.

— Tâmpitule! Dumneata de colo ce zici?

— Trei sute, maiestate.
— Alt tâmpit! Iar dumneata de-alături ce părere ai?
— Trei sute cincizeci, maiestatea voastră.
— Şi de ce trei sute cincizeci?
— Eu îmi fac următoarea socoteală, maiestate: de vreme ce trei sute nu e bine, poate că e bine trei sute şi jumătate.
— Singur eşti un tâmpit şi jumătate!
— Hi-hi-hi! … chicoti curteanul. Sunteţi atât de spiritual, maiestate!
— Dar dumneata, maestre de ceremonii, ce zici?
— Trei, maiestatea voastră.
— De ce trei?
— Maiestate, iertaţi-mă. Când am fost mic, m-a scăpat doica şi am căzut în cap…
— Păi capul văd că ţi-e întreg – rosti împăratul.
— Se pare că e întreg, maiestate. Dar de atunci nu pot să număr decât până la trei.
— Mm… Amuzant. Cât face doi ori doi?
— Trei, maiestate.
— Şi cât face cinci minus unu?
— Trei, maiestate.
— Hm… Mi se pare că dumneata eşti cel mai mare tâmpit din întreaga împărăţie.
— Aveţi perfectă dreptate, maiestate!
Împăratul căzu pe gânduri, plescăi din buze, îşi azvârli distrat mantia în braţele pajului cu aluniţă pe obrazul drept, iar spada i-o dădu pajului cu aluniţă pe obrazul stâng. Apoi, oftând, se aşeză în jilţ. Mâncă puţin. Gândurile lui erau concentrate întru rezolvarea unei probleme importante.
— Într-o sută de pieţe, câte o sută de oglinzi! zise el, iritat, aruncând şervetul pe masă. Cine o să-mi spună, în sfârşit, câte oglinzi vor fi în total?
Olga auzi cum Rutluv şopti aplecându-se spre Iocsorb:
— Să-i spun, ce zici?
— Da’ de ce? răspunse Iocsorb, de asemenea în şoaptă. Lasă-l să-şi bată capul cu calculele lui prosteşti şi să se amestece mai puţin în treburile noastre.
Împăratul se ridică în picioare, cu pumnii strânşi deasupra capului:
— Cine-mi răspunde?

— Zece mii – se auzi un glas subţirel. Toţi se uitară uimiţi în jurul lor.

— Cine a vorbit? întrebă împăratul.

— Eu...

Privirile tuturor se opriră asupra pajului cu aluniţă pe obrazul drept.

— Jur pe frumuseţea imaginii mele în oglindă – zise împăratul – că pentru prima dată în viaţa mea mi se-ntâmplă să întâlnesc un băiat care să rezolve probleme atât de grele.

— Dar nu e deloc o problemă grea.

— Crezi?

— Sunt convinsă... adică, pardon, convins!

— Prostii! se încruntă împăratul. Este o problemă foarte grea şi sunt sigur că n-ai rezolvat-o bine. Doar trebuia să aduni sutele! Când ai avut vreme s-o faci?

— N-am adunat niciun fel de sute. Pur şi simplu am înmulţit o sută cu o sută.

— Aha! Dar înmulţirea e mai grea decât adunarea.

— De loc. În cazul de faţă, la o sută trebuie să adaugi doi de zero. Asta e tot! Dacă aş avea o bucată de hârtie şi un creion, într-o clipă v-aş arăta cum se face treaba asta.

— Hei, slujitori! Un creion şi o bucată de hârtie pentru pajul meu! porunci împăratul, bătând din palme. Ascultă, băiete, dacă mă minţi, să ştii că dau ordin să fii bătut cu nuiele de sticlă!

— Cred că nu veţi fi nevoit să vă deranjaţi, dând un ordin atât de neplăcut. Acuşi voi rezolva problema. Să-mi ia numai cineva din mână paltonul ăsta...

— Care palton? întrebă împăratul, şi în ochii lui se putea citi nedumerirea.

— Ăsta pe care mi l-aţi aruncat în braţe de pe... umerii dumneavoastră împărăteşti.

— Aha, mantia! zâmbi îngăduitor împăratul. Ascultă, pajule, ai un fel ciudat de a vorbi. Hei, să ia cineva mantia împărătească din mâinile pajului!

În secunda următoare, împăratul şi pajul, dând farfuriile la o parte, stăteau aplecaţi deasupra mesei. Sfârşiră cu socotitul târziu de tot, când membrii suitei împărăteşti picoteau de somn, rezemaţi de coloane, iar maestrul de ceremonii sforăia atât de zgomotos, încât ai fi putut să crezi că în sală nechează

un cal. Numai Rutluv şi Iocsorb erau treji. Stăteau amândoi în capul celălalt al mesei, discutând ceva cu aprindere.

Faţa lui Topsed al VII-lea strălucea de bucurie.

— Perfect! Minunat! exclamă el, entuziasmat de grozava descoperire. Uimitor! E într-adevăr foarte simplu! Acum pot să înmulţesc oricâte cifre. Măi, ascultaţi aici! …

Din toate colţurile sălii, frecându-se la ochi, curtenii somnoroşi se repeziră la împărat.

— Ascultaţi aici! strigă din nou Topsed al VII-lea. Ştiţi cât face, dacă înmulţeşti… ei, hai să zicem o sută şaptesprezece cu două sute paisprezece? Curtenii tăceau chitic.

— Tăceţi, hai? Nu ştiţi? Iar eu, împăratul vostru, ştiu! Unsprezece mii şapte sute!

— Cetăţene împărat – şopti pajul cu aluniţă pe obrazul drept – n-aţi rezolvat bine problema.

Împăratul clipi de câteva ori, privind mirat cu ochii lui de peşte:

— Cum? Care cetăţean?

— Iertaţi-mă, sunt zăpăcită… pardon, zăpăcit… Am vrut să spun… maiestate, că n-aţi rezolvat bine problema.

— Cum n-am rezolvat-o bine? Voi da ordin să te bată! Nu mi-ai spus tu însuţi adineauri că la cifra de înmulţit trebuie să adaug doi de zero?

— Maiestate – răspunse pajul, cu voce stinsă – timp de trei ceasuri v-am explicat că la cifra de înmulţit se adaugă un anumit număr de zerouri în cazul când această cifră se înmulţeşte cu zece, cu o sută, cu o mie, şi aşa mai departe.

— Hm…

— Sunt gata să mai repet o dată lecţia împreună cu maiestatea voastră.

— Bun – mormăi împăratul, căscând – dar ceva mai târziu, după-masa. Eşti într-adevăr un mare matematician. Voi semna un decret privitor la numirea ta… cum te cheamă?

— Olga.

— Cuuum?

— Îl cheamă Oleg, maiestate – răspunse prompt pajul cu aluniţă pe obrazul stâng. Vă rog să nu vă fie cu supărare, dar e atât de obosit din pricina calculelor, încât nici nu-şi mai dă seama ce vorbeşte.

— Da’ pe tine cum te cheamă, pajule?

— Pe mine mă cheamă… Gelo, maiestate.

— Şi tu eşti matematician?

— Da, maiestate – răspunse grav pajul cu aluniţă pe obrazul stâng şi adăugă după o clipă de gândire: Oleg e totuşi mai tare ca mine, maiestate. Suntem fraţi şi adeseori rezolvăm problemele împreună.

— Hei, ascultaţi toţi! strigă împăratul. Îl numesc pe Oleg în funcţia de matematician-şef al împărăţiei, iar pe Gelo în funcţia de adjunct al matematicianului-şef!

Împăratul se pregătea să mai spună ceva, dar în aceeaşi clipă în sală intră un slujitor, cu o tavă în mână, şi anunţă cu glas tare:

— O telegramă pentru primul ministru.

Maestrul de ceremonii se trezi brusc şi se apucă deznădăjduit cu mâinile de cap:

— Domnule Iocsorb! Vai de mine! Iertaţi-mă! Am uitat că şi dumneavoastră aţi primit o telegramă urgentă de pe plantaţiile de orez… Of, ce memorie!

Şi maestrul de ceremonii scoase din buzunar telegrama, pe care, cu mână tremurândă, i-o întinse lui Iocsorb.

Olga văzu cum ambii miniştri îşi pironesc ochii asupra hârtiilor primite.

— Maiestate! răcni Rutluv, enervat la culme. Muncitorii de la fabricile de oglinzi s-au răsculat, l-au bătut pe supraveghetor! … Maiestate, împrejurările mă forţează să părăsesc de urgenţă palatul.

Olga şi Aglo schimbară între ele priviri semnificative şi pline de satisfacţie.

— Maiestate – zise Iocsorb cu vocea lui tunătoare – semănătorii mei de orez au refuzat să iasă la lucru! Cer pâine!

Împăratul plescăi din buze şi rosti grav:

— Daţi-le muncitorilor voştri mai multe oglinzi strâmbe şi se potolesc ei numaidecât!

Iocsorb ridică tonul:

— Maiestate, n-avem nevoie de oglinzi! Avem nevoie de soldaţi!

Ambii miniştri se închinară şi ieşiră din sală. În liniştea care se lăsase se auzeau doar paşii lor răsunând pe parchet.

— Ducă-se! zise împăratul. Nu pot să-i supăr pe miniştrii ăştia ai mei! … Oleg şi Gelo! Vă poruncesc să treceţi amândoi în sala

tronului. Vreau să vă vorbesc despre o problemă de stat extrem de importantă.

Capitolul VII
În care împăratul le vorbeşte pajilor despre „o problemă de stat extrem de importantă”

Tronul aurit era bătut tot cu nestemate. Olga şi Aglo nu se uitau însă la pietrele acestea sclipitoare, ci la o cheie mare atârnată deasupra tronului. Cheia de la lanţurile lui Neteirp.

— Iată despre ce este vorba – începu împăratul, instalându-se comod pe tron. Nimeni nu ştie câte oglinzi sunt în împărăţia mea. Astăzi, tu, pajule, m-ai ajutat să rezolv o parte a problemei. Ştiu acum că în cele o sută de pieţe ale împărăţiei mele sunt în total zece mii de oglinzi. Bine-bine, dar oglinzi dintr-astea nu se găsesc numai în pieţe! Sunt şi în palat, şi pe străzi, şi în casele supuşilor mei. Fiecare împărat trebuie să devină vestit şi nemuritor prin ceva. Îţi dai tu seama, pajule, ce problemă măreaţă sunt chemat să rezolv eu? Urmaşii mei vor fi mândri de Topsed al VII-lea, care pentru prima dată în istorie a reuşit să numere toate oglinzile împărăţiei! Eşti tu oare gata, pajule, să iei parte la rezolvarea acestei probleme atât de importante?

Pajul cu aluniţă pe obrazul drept îl privea pe împărat şi abia îşi stăpânea zâmbetul.

— Voi porunci chiar astăzi să vi se dea, ţie şi lui Gelo, cele mai frumoase odăi din tot palatul – continuă Topsed. Veţi primi o leafă mare, aceeaşi leafă pe care o primesc curtenii de cel mai înalt rang.

Pajul cu aluniţă pe obrazul stâng îl privi ştrengăreşte pe celălalt paj şi zise:

— Maiestate, nu s-ar putea ca leafa să ni se plătească în ciocolată?

— În ce? întrebă mirat împăratul.

— În ciocolată, maiestate.

— Hm... Da, bineînţeles, ciocolată câtă doriţi, bomboane, prăjituri, îngheţată şi orice fel de dulciuri.

— Primeşte, Olga! Iţi plac doar atât de mult dulciurile! Olga, supărată, îşi trase prietena la o parte.

— Cred, maiestatea voastră... – începu ea, dar Aglo o întrerupse brusc:

— Maiestate, ne propuneţi ceva foarte serios. Tocmai de aceea daţi-ne voie să ne sfătuim între noi.

— Mă rog – zise împăratul.
Aglo o luă pe Olga de mână şi o duse la o oarecare depărtare de tron.
— Ce-ai vrut să-i spui împăratului, Olga?
— Că toată propunerea asta a lui e o treabă prostească şi fără niciun rost!
— Bănuiam! exclamă Aglo în şoaptă.
— Mai bine s-ar gândi cum să uşureze traiul muncitorilor!
— Dacă o să-i spui asta, va porunci să fim ferecate în lanţuri!
— Dar gândeşte-te că e o ocupaţie prostească! Nu mă pot preface, Aglo!
Aglo clătină din cap:
— Dacă te-ar auzi cineva, ar zice că eşti cea mai cinstită fetiţă din lume. Vorbeşti ca şi cum în viaţa ta n-ai fi spus o minciună!
— Să ştii, Aglo, că n-am minţit niciodată!
— Oare? Mi-aduc perfect de bine aminte cum stăteai odată şi citeai nişte poveşti. Când se apropia bunica ta, acopereai poveştile cu manualul de geografie şi te prefăceai că-nveţi. Aşa e?
Olga se făcu roşie ca focul, iar ochii i se umplură de lacrimi.
— Într-adevăr, aşa e, Aglo – zise ea cu jumătate de gură. Şi mi-e tare ruşine că mă purtam atât de urât.
— Da’ repede te-ai mai schimbat! bolborosi Aglo. Olga îşi ieşi din sărite:
— Nu ţi-oi fi închipuind cumva că m-am schimbat numai fiindcă am nimerit în împărăţia asta respingătoare? Dacă n-ar fi fost Neteirp, n-aş mai fi rămas o clipă aici!
— Ciudat e însă că de-abia ai păşit peste rama oglinzii fermecate, că ai şi devenit cu totul alta.
— Fiindcă te-am văzut pe tine şi…
— Vrei să spui poate că te-ai văzut pe tine însăţi!
— Fie şi aşa! … Şi fiindcă te văd pe tine, mă văd pe mine, adică mă simt, cum îţi spuneam, atât de ruşinată.
— Bun. Dar cum sa-l salvăm pe Neteirp? întrebă Aglo, dusă pe gânduri.
— Hei, pajilor! se auzi vocea lui Topsed. Cam prea mult vă sfătuiţi!
— Primesc propunerea maiestăţii voastre, cu o singură condiţie – zise pajul cu aluniţă pe obrazul drept.
— Hm… îndrăzneşti să-mi pui condiţii?

— O condiţie neînsemnată, maiestate. Ceva ce nu vă costă absolut nimic.

— Te-ascult, pajule.

— În Turnul morţii se află închis un băieţaş, un muncitor de la fabricile de oglinzi. Îl cheamă Neteirp. Mâine dimineaţă trebuie să fie executat. Rog pe maiestatea voastră să-l graţieze.

Topsed al VII-lea sări ca ars. În ochii lui de peşte se putea citi o mânie cruntă.

— Te-amesteci în treburi periculoase, pajule! răcni el, agitând în văzduh mâna-i scurtă şi dolofană. Nu pot graţia criminalii după pofta ta! Am executat o grămadă dintr-ăştia! Şi, afară de asta, nu-i pot suferi pe muncitorii de la fabricile de oglinzi!

— Socotiţi că e vorba de un criminal, maiestate? Nici pomeneală de aşa ceva! E un băiat mic şi chinuit.

— Nu ştiu! Asemenea fleacuri nu mă interesează! Nu cred decât ceea ce-mi raportează ministrul meu Rutluv.

Olga, aducându-şi aminte de spusele mătuşii Agard, zise cu aprindere:

— Am auzit că pe Rutluv nu-l interesează nimic altceva decât să asuprească din ce în ce mai mult poporul, ca să-şi umple mai vârtos sacii cu aur! Rutluv e stăpânul fabricilor de oglinzi şi, în acelaşi timp, e şi ministru, maiestate. Tocmai de aceea născoceşte el diferite legi care-i apără interesele.

Împăratul îl privi bănuitor pe paj:

— Hm... De unde ştii toate astea? Ia spune-mi, pajule, cum se numeşte oraşul în care ai crescut?

— Oraşul acesta se numeşte... Obrajii Olgăi se împurpurară de emoţie. Tăcu o secundă şi continuă: O, este cel mai frumos oraş din lume, maiestate!

Chipul împăratului se schimonosi brusc şi căpătă o expresie de furie nestăvilită. Intr-o secundă, Topsed al VII-lea sări de pe tron şi, legănându-se ca o raţă, începu să alerge prin sală:

— Voi declara război oraşului vostru! Auzi tu? Îmi plac foarte mult luptele, pajule! ... Văzând că pajul se uită la el zâmbind, împăratul se opri locului şi întrebă: De ce zâmbeşti, pajule?

— Mi-am adus aminte de o fabulă, maiestate.

— Care fabulă? Nu cunosc niciun fel de fabule!

— E o fabulă în care-i vorba despre un elefant şi o javră de căţel, maiestate.

— Ei, şi?

— Trecea odată pe stradă un elefant şi, pe neaşteptate, l-a atacat un căţel.

— Ah, ce căţel viteaz!

— Elefantul însă îşi vedea de drum şi nici nu lua în seamă lătratul căţelului.

— Tâmpit căţel! Trebuia să-l muşte pe elefant!

— În cazul acesta, elefantul l-ar fi strivit, maiestate.

— Nu pricep la ce tot îmi îndrugi aici poveşti cu câini, pajule, în timp ce eu îţi vorbesc despre război! Războiul aduce glorie şi venituri!

— Războiul aduce nenorociri şi distrugere! Toţi oamenii, în afară de cei foarte răi, vor să trăiască în bună pace!

— Neapărat voi declara război oraşului vostru! strigă şi mai tare împăratul.

— Dar va fi un război dintre o javră de căţel şi un elefant! răspunse Olga, supărată.

— Cum? Nu pricep nimic!

Pe loc, Aglo se amestecă în vorbă:

— Maiestate, ne-am îndepărtat de problema principală, de oglinzi.

Împăratul o porni şontâc-şontâc spre tron şi se prăbuşi greoi pe perne, bălăbănindu-şi picioruşele.

— N-am de gând să primesc condiţia ta, pajule. Pajul cu aluniţă pe obrazul drept căzu pe gânduri.

— Atunci, poate, aş putea s-o rog pe maiestatea voastră să amâne execuţia cu câteva zile?

— Hm… Dar asta, oricum, nu-l va salva pe muncitorul tău. Deci fie cum vrei tu. Sunt gata să amân execuţia cu o săptămână. Tot va muri până atunci de foame şi de sete. Prin urmare, începeţi numărătoarea oglinzilor. Dacă vreţi, pentru deplasările prin împărăţie, puteţi lua una din caleştile mele.

— Sunteţi prea bun, maiestate.

Împăratul, cu un aer îngăduitor, mângâie obrajii pajilor. Deoarece mâinile îi erau prea scurte, fu nevoit să se ridice pentru treaba asta în vârful picioarelor.

— Ce băieţi simpatici sunteţi! Totuşi trebuie să fiţi nişte mincinoşi şi nişte golani fără pereche! Grozav îmi plac asemenea băieţi! Ia staţi puţin. Nu cumva vă închipuiţi că sunteţi mai frumoşi decât mine? Hai? Vă citesc gândurile în ochi! Ia veniţi încoace!

Împăratul îi conduse pe paji spre o oglindă uriaşă, şi fetiţele văzură dintr-odată cu totul alt împărat, un om frumos, iar alături de el, două sluţenii în costume de paji.

— Ei, ce ziceţi? întrebă râzând Topsed al VII-lea. Iar acum, căraţi-vă şi să vă amintiţi întotdeauna cât de frumos e împăratul vostru.

Olga şi Aglo se îndreptară spre uşă.

— O clipă – îi opri împăratul. Cât timp veţi face numărătoarea oglinzilor, aş vrea să mă dedic ocupaţiei mele preferate. Cifrele sunt pasiunea mea. Ia spune, pajule, nu mi-ai putea găsi vreo problemă pe care să n-o cunosc? Aş vrea însă ceva… cum să zic… numai până la douăzeci. Am de rezolvat importante probleme de stat şi n-am voie să-mi obosesc prea mult creierul.

Pajul cu aluniţă pe obrazul drept rămase o clipă pe gânduri.

— Cu plăcere, maiestate. Iată: un netot a numărat timp de două zile, şi până la urmă n-a fost în stare să numere optsprezece oglinzi…

— Stai – îl întrerupse împăratul, privindu-l bănuitor. Oglinzile le număr eu! De ce atunci ai zis „un netot”?

— Vai de mine! Aşa sună problema. Dar dacă nu vă place, putem înlocui netotul printr-un înţelept. Aşadar, un înţelept a numărat timp de două zile optsprezece oglinzi. În prima zi a numărat de două ori mai puţin decât a doua zi. Se pune întrebarea: câte oglinzi a numărat în prima zi, şi câte a doua zi? Aţi notat, maiestate?

— Da, e o problemă foarte interesantă… Iar acum, duceţi-vă şi cereţi slugilor noastre tot ce vă trebuie.

— N-avem nevoie de slugi. Doar dacă ne îngăduiţi, maiestate, v-am cere ca bucătăreasa dumneavoastră, mătuşa Agard, să fie mereu alături de noi.

— N-am auzit niciodată de numele ăsta. Şi nu pricep: la ce vă trebuie o bucătăreasă murdară? Mă rog, dacă asta e dorinţa voastră, fie şi aşa.

…Seara, când fetiţele luau masa, mătuşa Agard îi spuse îngrijorată Olgăi:

— Văd că nu mănânci nimic. Nu cumva te-ai îmbolnăvit, fetiţo? Ia te uită cu câtă poftă mănâncă sora ta.

— Sunt sătulă, mătuşă Agard. Iar tot ce vezi pe tava asta, am să-i duc lui Neteirp. E atât de bolnav şi de slab!

— Draga mea! Pricep acuma de ce nu mănânci! exclamă mătuşa Agard. Nu cumva îţi închipui că împăratului o să-i lipsească gustarea de dimineaţă dacă o să iau ceva din cămară şi pentru bietul Neteirp? Jur pe toate oglinzile strâmbe ale împărăţiei că mâine-poimâine Topsed al nostru o să crape de atâta ghiftuială. Mănâncă numaidecât! Auzi? Ei, cu cine vorbesc eu? ... Şi în Turnul morţii, când ai de gând să te duci?

— Chiar în noaptea asta... Vorba e dacă o să ne lase străjile să intrăm înăuntru...

— Ei, asta-i bună! Sunteţi doar pajii împăratului!

— Să-ncerce numai să nu ne lase! zise Aglo, prinzând curaj. Le-arăt cu lor!

Olga o privi mirată, zâmbi şi clătină din cap.

Capitolul VIII
În care Olga şi Aglo pătrund în Turnul morţii

În liniştea deplină a nopţii, o caleaşcă la care erau înhămaţi patru cai gonea cu zgomot pe străzile pustii ale oraşului. Părăsind periferiile, caleaşca se apropie de un turn uriaş, a cărui siluetă întunecată se înălţa deasupra oraşului şi se pierdea undeva dincolo de nori.

Caleaşca se opri şi din ea săriră sprinten două umbre subţirele şi scunde. Din întuneric, o matahală de străjer le ieşi în întâmpinare.

— În numele împăratului! strigă el, ridicând halebarda. Intrarea interzisă! Trecerea interzisă! ...

— Cum să nu! se auzi o voce. Dacă erai deştept pe cât eşti de mare, pricepeai demult că în faţa ta se află pajii maiestăţii sale!

— Iertaţi-mă, domnilor paji – bolborosi înspăimântat străjerul. În bezna asta n-aş putea-o recunoaşte nici pe mama care m-a făcut! O secundă, să aprind torţa.

Aplecându-se atât de jos încât nasul îi ajunse până aproape de pământ, străjerul deschise în faţa fetiţelor o uşă grea, masivă.

— În văgăuna asta a noastră, rar ni se întâmplă să vedem asemenea persoane suspuse ca domniile voastre. Nu ne vizitează decât Rutluv, primul ministru al maiestăţii sale – continuă să se scuze matahala de străjer.

— Sfârşeşte odată cu temenelele astea! Nu vezi că te-ai îndoit de tot? îl apostrofă Olga. Zici că Rutluv vine des pe-aici?

— Asistă la fiecare execuţie.

— De ce? îi place să... să vadă aşa ceva?

— Parcă nu-l cunoaşteţi! răspunse străjerul cu jumătate de gură, privind cu teamă în jurul său. El dă ultima comandă... Tremură tot şi priveşte cu ochii injectaţi... Ce să-i faci! Firea lui de vultur! Alteori îi aruncă doar o privire osânditului, şi nefericitul se aruncă singur din turn. Ştiţi mai bine ca mine că nimeni nu-i îndură privirea.

Fetiţele se uitară una la alta.

— Hai mai repede sus! şopti Olga, trăgând-o pe Aglo de mână.

Treptele scării în spirală răsunară sub paşii lor. Peste câteva clipe nu mai văzură nimic în jur. Era întuneric beznă!

— Mi-e teamă, Olga – şopti Aglo. Să ne întoarcem!

— Înainte, Aglo, înainte!

Scara părea că nu se mai sfârşeşte. Înspăimântaţi de zgomotul paşilor şi de lumina torţei, liliecii prinseră să zboare de colo-colo, umplând văzduhul cu un foşnet sinistru. Unii zburau atât de jos, încât atingeau capetele fetiţelor cu aripile lor moi şi nevăzute.

— Olga dragă, să ne-ntoarcem!

— Pentru nimic în lume!

— Mi-e atât de teamă de întuneric… Olga, şi ţie îţi era teamă să urci scara pe întuneric.

— Înainte, Aglo, înainte!

În întuneric străluciră o clipă nişte ochi verzui, se auziră hohote turbate de râs, apoi un plâns sfâşietor, iar ecoul din holul scării repetă la nesfârşit sunetele acestea înspăimântătoare.

— Ce-i asta, Olga?

— Cred că e o bufniţă, Aglo. Să ştii că şi mie mi-e frică. Grozav! Dar trebuie să mergem înainte! Trebuie să-l salvăm pe Neteirp!

Paşii copilelor răsună pe scară. Câte trepte au rămas în urmă? Poate o sută? Poate chiar o mie… Iar în jur se aude fâlfâitul aripilor nevăzute şi un râs sălbatic, urmat de gemete prelungi.

— Aglo, vrei să-ţi povestesc ceva… ca să nu ne fie atât de frică?

— Da, Olga, te rog povesteşte.

— Ascultă… Odată, la o adunare a detaşamentului nostru… Ah, Aglo, am impresia că toate astea s-au petrecut demult, demult de tot… Mi-aduc aminte că discutam atunci despre felul în care trebuie să se poarte un pionier. La adunarea noastră venise şi un om bătrân. Parcă-l văd. Avea părul alb ca neaua şi faţa tânără, surâzătoare şi plină de bunătate. Toată viaţa lui, omul acesta a luptat pentru fericirea poporului. Duşmanii au încercat să-l răpună, dar nu le-a mers. Îl ferecau în lanţuri, însă el izbutea să scape şi fugea din închisoare. Adeseori îi venea tare greu, cu toate astea nicio clipă nu i-a trecut prin minte să renunţe la ţelul pe care şi l-a propus. Omul acesta ne-a spus că

fiecare dintre noi trebuie să aibă un ţel. Un ţel spre care să tindă mereu, oricât de greu i-ar veni! Pricepi, Aglo? Apoi, după ce omul acesta a plecat, noi am compus un cântec despre drapelul detaşamentului nostru.

Şi Olga începu să cânte în surdină:

De piedici mari, când ţelu-i clar
Tu nu te-nspăimânta!
Tot înainte, aşadar.
Cum cere ţara ta
Să nu te-opreşti în loc defel,
Păstrează-ţi gândul viu.
Spre culmi, te duce către ţel,
Drapelul purpuriu.
Întocmai cum e ceru-n zori
El flutură în vânt
Aprinde-n faţă aurori
Şi-n inimă avânt!
Şi sună pasul ne-nfricat
Când ştii că-i larg desfăşurat,
Pe cer, drapelul tău.
Precum părinţii ne-au crescut,
Întocmai ca şi ei,
I-om fi de-a pururi ţării scut,
Nădejde şi temei.
De greu să nu te temi defel!
Te poartă, veşnic viu,
De-i zi ori noapte, către ţel,
Drapelul purpuriu!

Olga cânta din ce în ce mai tare, mai fără teamă, iar Aglo, încet-încet, începu să fredoneze şi ea. Cu fiecare clipă, vocile lor deveneau tot mai puternice şi ecoul vesel purta cântecul prin toate ungherele turnului.

— Ce frumos e, Olga! „De-i zi ori noapte, către ţel” Nu mi-e frică deloc, Olga!

— Nici mie, Aglo! Nu mi-e frică!

Înspăimântată la auzul cântecului, amuţi şi bufniţa, se ascunseră prin crăpăturile zidului şi liliecii. De undeva năvăli o boare răcoroasă, şi fetiţele văzură sus, deasupra capetelor lor, cerul plin de stele: ajunseseră pe acoperişul Turnului morţii. Chiar prin dreptul lui plutea un nor alburiu. Departe, jos, dormea oraşul de cristal. Casele lui păreau nişte jucării ce străluceau în lumina lunii.

Cercetând suprafaţa plată a acoperişului, fetiţele dădură un ţipăt: în mijloc, cu faţa spre stele, zăcea un băiat ferecat în lanţuri. Olga şi Aglo se repeziră către el, se lăsară în genunchi, aplecându-se deasupra lui şi încercând să-i asculte respiraţia. Băiatul avea obrajii şi mâinile reci.

— Am întârziat, Olga – şopti Aglo.

Olga, fără să răspundă, destupă în grabă o ploscă de sticlă şi stropi cu apă obrajii băiatului. Pleoapele lui Neteirp tremurară uşor.

— Aglo! Mai iute! Ridică-i capul.

Gâtul ploştii zăngăni între dinţii băiatului. Acesta sorbi câteva înghiţituri şi scoase un geamăt.

— Neteirp! Dragă Neteirp, deschide ochii… Ne-auzi?

— Neteirp!

Ţinând ochii închişi, băiatul abia îngăimă:

— Aţi venit să mă ucideţi?

— Suntem prietenii tăi, Neteirp!

— A, da… visez… – şopti Neteirp. Dar nu plecaţi… Să mai dureze visul…

— Te vom salva! Auzi? Te vom salva cu orice preţ, Neteirp!

Băiatul deschise ochii anevoie:

— Cine sunteţi?

— Ne cheamă Olga şi Aglo. Te rugăm să nu ne întrebi nimic acum. Eşti atât de slăbit!

— O să plecaţi?

— Da, dar ne vom întoarce să te luăm. Te vom salva. În primul rând trebuie să prinzi puteri. Ai aici un coş cu merinde.

Departe de tot, la răsărit, se iveau zorile. Fetiţele săriră în picioare:

— La revedere, dragă Neteirp!

— Nu plecaţi…

— Ne vom întoarce, Neteirp!

— O să vă aştept… – îngăimă băiatul.

Olga şi Aglo coborâră scara în fugă. Nu le mai păsa nici de lilieci, nici de hohotul bufniţelor.

Străjerul îşi scoase pălăria în faţa lor. Fetiţele îl treziră cu greu pe vizitiul adormit şi Olga strigă:

— La palat!

Tropăind pe caldarâm, caii porniră în goană. Peste un ceas, făcându-le patul, mătuşa Agard bombănea cu blândeţe:

— Ah, făzăneilor, cum de aveţi atâta curaj? Fetiţele mele, fetiţe! Am crezut că-mi plesneşte inima până v-am văzut înapoi.

Olga se întinse ostenită în pat şi spuse în şoaptă, gata-gata să adoarmă:

— Mătuşă Agard… acolo, în buzunar, am o bucăţică de ceară. Aşa cum m-ai învăţat, am luat tiparul lacătului de la lanţurile lui Neteirp… Ai grijă ca fratele dumitale, acela care lucrează la fabricile de oglinzi, să facă o cheie… Nu uita, mătuşă Agard! …

Capitolul IX
În care Olga şi Aglo ascultă ce-a vorbit împăratul cu Rutluv

Abia seara târziu, mătuşa Agard trezi fetiţele din somn.

— Împăratul o să vrea pesemne să afle câte oglinzi aţi numărat, făzăneilor. Şi mai trebuie să vă şi ondulez părul…

— Acuşi ne sculăm, mătuşă Agard zise Olga, simţind că nu e în stare să deschidă ochii. Of, ce somn îmi e!

— Cred şi eu! N-ai dormit toată noaptea!

— Numai câteva clipe, mătuşă Agard scânci rugător Olga şi deodată sări din pat, aruncă plapuma la o parte şi izbucni în râs: Iată-mă-s! Bună dimineaţa!

Apoi, zâmbind, începu să ţopăie prin odaie ca să-şi alunge somnul, dar brusc zâmbetul dispăru şi faţa ei căpătă o expresie de îngrijorare.

— Pari necăjită, mătuşă Agard.

— Nu, nu, nu-i nimic, fetiţo…

Aglo se trezi morocănoasă şi plictisită. În vreme ce mătuşa Agard o pieptăna, ea nu-şi găsea astâmpărul şi striga tot timpul: „Au, mă doare!”

Auzind-o cum strigă, biata mătuşă Agard se pierdea cu firea şi pe faţa ei apăreau pete stacojii.

— Mătuşă Agard, te rog mult n-o lua în seamă, fiindcă n-o doare niciun pic!

— Da’ tu de unde ştii, mă rog? bodogăni Aglo.

— Eu să nu ştiu! oftă Olga şi o privi iscoditoare pe bătrâna bucătăreasă. Mătuşă Agard, de ce nu ne spui nimic despre cheie? Ţi-aduci aminte că te-am rugat să-i spui fratelui matale să facă o cheie pentru lacătul de la lanţurile lui Neteirp?

— Of, fetiţelor – răspunse mătuşa Agard, clătinând din cap cu amărăciune. Nici nu ştiu ce să vă mai spun. Nu s-a făcut nicio cheie. Fabricile de oglinzi sunt înconjurate de oştile împăratului.

Înspăimântate, fetiţele dădură un ţipăt:

— Ce-i de făcut?

Olga îşi luă capul în mâini şi simţi cum în tâmple, sub palmele ei, sângele pulsează cu putere: tac-tac… tac-tac…

— Se prăpădeşte Neteirp, mătuşă Agard! rosti Aglo în şoaptă.

— Nu! ripostă cu hotărâre Olga. Nu se va prăpădi! Vom lua cheia care atârnă deasupra tronului împărătesc!

După ce mâncară în grabă câte ceva, fetiţele porniră spre sala tronului. Topsed al VII-lea stătea pe tron, îngropat în hârţoage. Câteva coli de hârtie se tăvăleau pe jos. Fiecare pagină era acoperită cu cifre. Împăratul părea mohorât şi dus pe gânduri.

— Voi rezolva totuşi această problemă, dacă nu e vreo şmecherie la mijloc. Ridică apoi capul şi se uită distrat la pajii care intraseră în sală. Aha! Ascultă, pajule, poate că şi pentru rezolvarea acestei probleme, la cifrele pe care le am, trebuie să adaug câţiva de zero?

— O, nu, maiestate!

— Bun. Te rog să nu m-ajuţi cu nimic. Îmi place să rezolv totul singur, aşa cum mă taie capul. Prin urmare, un netot, timp de două zile, a numărat optsprezece oglinzi…

— Ne-am înţeles că înlocuim netotul printr-un înţelept, maiestate… – îl corectă Olga.

— Nu, pajule! Cumpănind bine situaţia, am ajuns la concluzia că netotul trebuie să rămână netot. Problema o rezolv doar eu, împăratul! Şi orice împărat este un înţelept! Pot eu să admit că în împărăţia mea, în afară de mine, mai există încă un înţelept? Pot?

— Care va să zică, netotul socoteşte şi înţeleptul rezolvă, nu-i aşa, maiestate?

— Exact, pajule.

— Dar… Daţi-mi voie, maiestate. Se cade oare să rezolvaţi dumneavoastră ceea ce socoteşte un netot?

— Hm… Parcă ai dreptate… Hai să înlocuim din nou netotul cu înţeleptul.

— Adică înţeleptul socoteşte, iar netotul rezolvă?

— Exact. Înţeleptul socoteşte, iar netotul rezolvă. Ia stai niţel, că nu e chiar aşa… împăratul căzu pe gânduri, îşi frecă fruntea cu palma şi continuă: Toate astea trebuie bine chibzuite. Să amânăm deocamdată rezolvarea problemei. Aţi început numărătoarea oglinzilor?

— Da, maiestate!

— Şi câte aţi numărat până acum? Multe?

— Multe – repetă Aglo şi adăugă iute: Patru sute optsprezece mii şapte sute douăzeci şi nouă.

— Bravo! strigă împăratul, ridicându-se şi frecându-şi mâinile. Daţi-i înainte, pajilor! Continuaţi-vă munca nobilă şi frumoasă!

În pragul uşii apăru un curtean care făcu o adâncă plecăciune şi anunţă:

— Maiestate, primul ministru doreşte să vă vadă.

— Să intre – zise împăratul cu un aer plictisit.

Din nou, fetiţele îl văzură pe Rutluv. Ca şi altădată, Olga se cutremură sub privirile lui, simţind cum o cuprinde scârba şi groaza. „Ce ochi respingători – se gândi ea. Şi nasul ăsta coroiat, întocmai ca un cioc”

Purtând o haină neagră, lucioasă, Rutluv se apropie cu paşi siguri de împărat şi înclină uşor capul.

— Ce te-aduce la palat, ministrule, la o oră atât de neobişnuită? întrebă Topsed al VII-lea, căscând şi bălăbănindu-şi picioarele.

— Maiestate – începu cu voce piţigăiată Rutluv – voi fi sincer. Zi şi noapte, o profundă nelinişte pentru soarta împărăţiei îmi sfâşie inima!

— Amuzant! exclamă Topsed al VII-lea şi izbucni într-un râs zgomotos, care parcă se rostogoli prin sala tronului. Foarte amuzant! Nici nu mi-am închipuit măcar că şi dumneata ai inimă, Rutluv! …

— Nu-mi arde de glume, maiestate. Mă îngrijorează faptul că în vechea şi bogata noastră împărăţie au început să se schimbe obiceiurile statornicite de veacuri.

Tăcut şi gânditor, împăratul îşi frecă rădăcina nasului:

— Ai dreptate, ministrule! Aşa e! Poporul meu a început să se plictisească. N-a venit oare vremea să ne mai distrăm puţin şi să pornim un război?

Ochii negri şi rotunzi ai lui Rutluv scăpărară:

— Deh, un război n-ar strica, maiestate. N-o să mai fac în fabricile mele oglinzi strâmbe şi voi începe să fabric arme. Războiul aduce întotdeauna venituri.

— N-o să mai faci oglinzi? se încruntă împăratul. Oglinzile mele strâmbe?

— E mai avantajos să faci arme, maiestate.

— Nu, ministrule! Asta n-o s-o permit eu!

Împăratul sări jos pe parchet şi începu să alerge prin sală. Olga şi Aglo citiră în ochii lui Rutluv o mânie nestăvilită.

— Cum vine asta? Să nu mai facem oglinzi? continuă Topsed al VII-lea, agitându-şi mâinile scurte şi dolofane. Mai degrabă voi porunci să nu se mai facă haine sau mai ştiu eu ce!

Rutluv ridică nerăbdător din umeri.

— Presupun, maiestate, că mai avem timp să discutăm despre toate astea. Acum însă am venit într-o problemă care nu rabdă niciun fel de amânare.

— Explică-mi, te rog, Rutluv, despre ce problemă e vorba.

— De ce a fost amânată execuţia muncitorului Neteirp? întrebă Rutluv, pironindu-şi privirile asupra împăratului.

— Asta a fost voinţa mea – răspunse nehotărât Topsed al VII-lea.

Îngrozită, Olga băgă de seamă cum ochii lui de peşte începură să se uite dezorientaţi în toate părţile.

— Voinţa maiestăţii voastre? întrebă omul cu cap de vultur, strângând furios pumnii.

— Da… Vai, vai, Rutluv, nu mă privi aşa… Of, simt că ameţesc! Ţi-am spus odată, nu mă privi aşa, Rutluv!

— Maiestate! ţipă Rutluv cu vocea lui piţigăiată, făcând ameninţător câţiva paşi în direcţia împăratului. Mi se pare că aţi uitat prea repede istoria neamului dumneavoastră!

— Ce… ce vrei să spui cu asta, Rutluv? bolborosi împăratul, tremurând din tot trupul, ghemuindu-se într-un ungher al sălii tronului şi acoperindu-si ochii cu palmele.

— Ca să ajungă împărăteasă, străbunica dumneavoastră şi-a ucis sora, dar bunicul dumneavoastră i-a smuls coroana şi a azvârlit-o într-o fortăreaţă pe împărăteasa detronată! răcni Rutluv, împroşcând bale. Tatăl dumneavoastră l-a executat pe bunicul dumneavoastră, pentru ca să stea pe tron nici mai mult nici mai puţin decât doi ani. Numai doi ani! Vă aduceţi probabil aminte că într-o bună dimineaţă a fost găsit mort în pat. Apoi s-a urcat pe tron fratele dumneavoastră mai mare. Îi păsa prea puţin de voinţa miniştrilor săi şi, desigur, n-aţi dat uitării ce i s-a întâmplat: a plecat în munţi şi a căzut într-o prăpastie! Apoi coroana aţi moştenit-o dumneavoastră… Acordându-vă coroana, am sperat, maiestate, că nu veţi uita niciodată sfârşitul tragic al înaintaşilor dumneavoastră! Nu uitaţi, maiestate, că aveţi un frate mai mic, care poate că aşteaptă să…

— St… stai! strigă împăratul, bâlbâindu-se şi întrerupându-l pe Rutluv. Ce… ce trebuie să fac?

— Înainte de toate, să spuneţi cât mai rar: „Asta a fost voinţa mea”, ca nu cumva, prin cine ştie ce împrejurări, să vă prăbuşiţi în prăpastie, maiestate!

— Bi... bine...

— Nu uitaţi că n-aveţi niciun fel de voinţă!

— A... a... da... da... – bâigui împăratul.

— Noi v-am dat coroana! Noi: Rutluv, Iocsorb şi alţi bogătaşi ai împărăţiei. Deci n-aveţi de îndeplinit voinţa dumneavoastră, ci numai şi numai voinţa noastră! Astăzi, muncitorii de la fabricile de oglinzi l-au omorât în bătaie pe supraveghetorul meu şef. Până la urmă, vinovaţii n-au putut fi descoperiţi. Complotează toţi împotriva mea, şi poate că... şi împotriva dumneavoastră, maiestate. Nu le poate veni de hac decât un singur lucru: frica de moarte! Şi tocmai acum găsiţi momentul să amânaţi execuţia muncitorului Neteirp!

— Bine, mă rog, să fie executat... – sună stins vocea împăratului, pe care fetiţele îl auzeau numai, dar nu-l vedeau ghemuit cum era într-un ungher, deoarece în faţa lor, ca o stâncă neagră, stătea neclintit spatele lui Rutluv.

— Aglo! Cheia! şopti Olga.

Aglo se urcă hotărâtă pe tron, luă cheia şi o ascunse în buzunar.

— Mâine vom anunţa execuţia lui Neteirp. Poimâine îl vom arunca din turn – continuă să ţipe Rutluv cu voce piţigăiată. Toţi trebuie să asiste la execuţia acestui muncitor!

— Bine, ministrule... Imediat voi semna sentinţa...

— Nu trebuie s-o faceţi! strigă Olga, fără să-şi dea seama.

Ministrul se întoarse brusc şi privirea Olgăi se întâlni cu privirea înspăimântătoare a lui Rutluv. În aceeaşi clipă, Olga simţi că frica pune stăpânire pe ea.

— Olga, să fugim! strigă disperată Aglo.

Olga se întoarse şi o rupse la fugă din sala tronului.

— Opriţi-i! răcni din urmă Rutluv.

Un slujitor bătrân încercă s-o prindă pe Olga lângă uşă, dar alunecă şi se întinse pe parchet cât era de lung.

Fetiţele treceau în goană prin sălile şi coridoarele palatului, de la o coloană la alta, de pe o scară pe alta. Iată, în sfârşit, şi odăiţa mătuşii Agard.

— Caleaşca, mătuşă Agard! Caleaşca, mai repede! Avem cheia!

— Caleaşca e la uşă, fetiţelor. Grăbiţi-vă. Vremea nu stă în loc. Nu luaţi însă vizitiul cu voi. Poate să bănuiască ceva. Cu bine, făzăneilor!

— Cu bine, dragă mătuşă Agard!

Fetiţele o sărutară drăgăstos pe bătrână şi porniră din nou în goană prin nenumăratele săli ale palatului.

La uşă, într-adevăr, aştepta caleaşca.

— Vizitiu! strigă Aglo, rămâi aici! Vrem să mânăm noi caii! Vizitiul se uită nedumerit la cei doi paji:

— Cum aşa? … Pajii maiestăţii sale să mâne singuri caii?

— Ei, şi?

— Nu se cade.

— De ce?

— Gândiţi-vă şi dumneavoastră, domnilor paji: nişte persoane atât de suspuse să stea pe capră?

— Nu-mi place să repet ordinele! strigă bătând din picior pajul cu aluniţă pe obrazul stâng.

Vizitiul sări jos de pe capră şi le dădu hăţurile. Se auzi un tropăit de potcoave pe caldarâm şi caleaşca porni în goană. Străjerii deschiseră larg porţile, privind miraţi în urma caleştii care se îndepărta.

Era o goană nebună. Zidurile multicolore veneau parcă în întâmpinarea cailor, săgetând prin dreptul lor şi pierzându-se undeva în urmă…

— Aglo, dă-mi cheia.

— Numaidecât…

Aglo se scotoci înfrigurată prin toate buzunarele şi deodată izbucni în plâns.

Olga păli:

— Ce s-a-ntâmplat, Aglo? Nu mă speria!

— Olga…

— Ce e? Ce e?

— Olga, am pierdut cheia!

— Ai pierdut-o? strigă Olga. Unde? Când?

— Nu ştiu.

— Vai de mine, Aglo, ce-ai făcut! zise Olga, strângând nervos hăţurile. Eu, numai eu sunt vinovată. Tu nu eşti decât imaginea mea! Aşa pierdeam eu totul mereu. Am pierdut câteva rânduri de chei de la apartament! Iar caii goneau înainte. Lacrimi mari

se prelingeau din ochii Olgăi, vântul i le smulgea de pe obraji şi le ducea departe cu el, prefăcându-le într-o pulbere de cristal.

— Olga, hai să ne întoarcem şi s-o căutăm. Trebuie să fie pe aici prin apropiere. Mi se pare că am auzit chiar cum a căzut şi a scos un zăngănit. Cred că e undeva în iarbă, lângă drum.

— Nu, nu ne putem întoarce, Aglo. La palat cred că s-a şi descoperit lipsa cheii, iar străjerii sunt pe urmele noastre.

— Şi ce-i de făcut, Olga?

— Aşteaptă! răspunse Olga, ştergându-şi lacrimile. De vreme ce Rutluv n-are cheie, nici el nu va putea să descuie lacătul de la lanţurile lui Neteirp.

— Dar există o altă cheie la Iocsorb! strigă Aglo. Ţi-aduci aminte că i-a arătat-o lui Rutluv când împăratul îşi lua gustarea de dimineaţă?

— Repede spre domeniile lui Iocsorb, Aglo!

— Repede, Olga!

Olga pocni din bici şi caii porniră în goană mare. Vântul le flutura părul, la fiecare cotitură caleaşca se apleca pe o parte şi Aglo se agăţa înspăimântată de Olga.

— Olga, o să ne răsturnăm!

— Ce fricoasă eşti, Aglo!

— Olga, dar...

— Niciun „dar”! Nimic nu ne poate opri! Ţelul nostru e clar! Ai uitat ce spune cântecul?

— Ţelul e clar, dar te-ntreb: cum îl vom atinge? Ce-o să-i spunem lui Iocsorb când vom ajunge pe plantaţiile lui de orez?

— Încetează cu văicărelile, Aglo! Tata îmi spunea întotdeauna că îndrăzneala şi perseverenţa sunt cheia care asigură atingerea ţelului! Vezi mai bine să nu fi început urmărirea!

Capitolul X
În care Olga şi Aglo nimeresc în castelul frumoasei doamne

Cei patru cai înhămaţi la caleaşcă goneau ca vântul spre şirul de munţi ale căror piscuri scânteiau în depărtare. Potcoavele de argint sunau ritmic pe drumul de piatră ce se pierdea undeva în ceaţa de la poalele munţilor.

De la o vreme, Aglo se plictisi să tot privească ogoarele şi pătratele verzi ale podgoriilor împărăteşti.

— Hai să vorbim despre ceva, Olga – zise ea cu un aer ofensat. De ce taci tot timpul?

Olga se încruntă:

— Ce stranie eşti, Aglo. Neteirp e doar în mare primejdie! Nu sunt în stare să mă gândesc la nimic altceva!

Aglo roşi.

— Avem timp să aducem cheia. Ai să vezi! zise ea în grabă. Numai că mi-e grozav de foame…

Fără să spună un cuvânt, Olga dădu bice cailor. Începeau colinele năpădite de iarbă cu fir înalt de sticlă. Vântul serii unduia firele, care sunau ca nişte zurgălăi. Soarele apunea, oglindindu-se şi strălucind în fiece firişor. Ici-colo, printre coline, clipoceau pâraiele care izvorau de sus din munţi. Pe malurile lor scânteia nisipul de cristal, fin şi străveziu. O ceaţă albă şi deasă ca vata năvălea din trecătorile munţilor, târându-se încet şi învăluind colinele.

Olga opri caleaşca lângă un pârâiaş ca să adape caii. Frântă de oboseală, Aglo stătea ghemuită pe capră. Domnea o linişte deplină. Se auzea doar clipocitul apei şi sforăitul uşor al cailor, care din vreme în vreme se scuturau de apă.

Olga îşi umplu plosca şi se apropie de Aglo:

— Bea, poate că o să te simţi mai bine…

Aglo sorbi de câteva ori cu sete. Apa era limpede şi atât de rece, încât începură s-o doară dinţii.

Soarele apusese şi munţii, scăldaţi până mai adineauri într-o lumină purpurie, se întunecară dintr-odată. Ameninţătoare, grămezile de stânci îşi întindeau piscurile pleşuve spre cerul pe care stelele începuseră să se aprindă una câte una.

Olga şi Aglo ascultau cu atenţie: într-o trecătoare a munţilor se auzea tropot de cai. Peste o clipă, pe drum se iviră câţiva

călăreţi. Înaintea tuturor, pe un cal alb, înalt şi zvelt, galopa o femeie. Era îmbrăcată într-o rochie lungă şi neagră. La gât purta o eşarfă subţire care flutura în vânt. Câţiva bărbaţi, fără îndoială slujitori, după cum îi arăta îmbrăcămintea, veneau călări în urma ei.

— O caleaşcă împărătească! exclamă doamna în negru, oprindu-şi calul în faţa celor două fetiţe. Ce-nseamnă asta? Vocea sa melodioasă suna ca un clinchet de clopoţel, iar ochii negri şi strălucitori, cu gene lungi, întoarse, priveau miraţi şi întrebători. Calul ei alb muşca zăbala şi bătea nervos cu copita în pământ.

Fetiţele tăceau dezorientate.

— Cum aţi nimerit aici, băieţi? răsună din nou clinchetul de clopoţel.

— Doamnă – răspunse Aglo – trebuie să ajungem cât mai repede la ministrul Iocsorb.

Olga îi şopti repede:

— Nu trăncăni, Aglo!

— La Iocsorb? Atât de departe?! se miră doamna.

— Să vedeţi, maiestatea sa ne-a permis azi-dimineaţă să facem o plimbare şi ne-a dat caleaşca. Am ieşit din oraş fără vizitiu, dar de întors nu ne-am mai putut întoarce, fiindcă… fiindcă…

— S-a-ntâmplat vreo nenorocire?

— Da, doamnă – bâigui Aglo. În oraş au început să răsune împuşcături, aşa că ni s-a făcut inima cât un purice!

— Fricoşilor! râse doamna în negru. Maiestatea sa, probabil, a hotărât să se mai distreze puţin şi a poruncit soldaţilor să tragă câteva focuri în aer.

— Ba tocmai că nu-i aşa, doamnă! Muncitorii de la fabricile de oglinzi au refuzat să mai lucreze şi soldaţii împăratului au înconjurat toate clădirile.

— Nu mai spune! exclamă frumoasa doamnă, şi pe faţa ei se putea citi îngrijorarea. Va să zică muncitorii s-au revoltat! Şi ce crezi, băiatule, nu cumva au de gând să urce în munţi şi să ajungă până la castelul meu?

— Cred că nu, doamnă – continuă Aglo. Deocamdată au destulă treabă în oraş… Iată deci, doamnă, că am hotărât să fugim la ministrul Iocsorb. E… e bunicul nostru.

— Bunic? …

— Da, doamnă.
— Ei, ce să mai zici de Iocsorb ăsta! zâmbi frumoasa doamnă. Nu mi-a spus niciodată că are nişte nepoţi atât de drăgălaşi! Sărmanii mei copii! Ce spaimă trebuie că aţi tras! Am văzut de îndată că sunteţi foarte palizi, în special tu – zise doamna, arătând spre Olga.
— Toată ziua n-am mâncat nimic, doamnă – oftă Aglo.
Doamna se întoarse spre unul din slujitori şi-i porunci:
— Bor, du-te imediat la castel şi ai grijă să se pregătească o masă bună pentru pajii maiestăţii sale.
Aglo o privi întrebătoare pe Olga.
— Nu putem întârzia, doamnă – spuse Olga încet.
— Nu, nu vă las! Veţi petrece noaptea la castel. Sunt foarte mulţumită că am ieşit la plimbare şi v-am întâlnit – răspunse doamna. Nu numai voi, dar şi caii voştri trebuie să se odihnească. E drept că prin munţi drumul nu e chiar atât de lung, în schimb e foarte primejdios. In întuneric, vă puteţi prăbuşi în vreo prăpastie.
— Nu putem rămâne – rosti hotărâtă Olga.
— Olga – şopti Aglo cu glas rugător – nu vrei şi tu să mănânci şi să te odihneşti intr-un pat ca lumea?
— O să vă tratez cu îngheţată – zise frumoasa doamnă. Ori poate preferaţi ciocolata?
Aglo, pe neobservate, o înghionti pe Olga şi-i şopti lingându-şi buzele:
— Ciocolată, Olga! Iţi place doar atât de mult!
— Trebuie să ne grăbim, Aglo!
— O singură noapte, Olga! Oricum, până dimineaţa tot nu putem ajunge la Iocsorb!
— Nu, Aglo! Nu putem rămâne!
— Fie-ţi milă de mine, Olga! Nu mai rezist la drum! Sunt sfârşită de oboseală şi simt că mor de foame!
— Bine – se învoi Olga, încuviinţând din cap. Doamnă, vom petrece noaptea la castelul dumneavoastră.
Caleaşca şi călăreţii pătrunseră într-o trecătoare. Bezna se lăsa tot mai deasă şi le venea parcă în întâmpinare. Potcoavele sunau pe granit şi ecoul răspundea din întuneric. Curând, fetiţele văzură zidurile crenelate ale castelului. Era zidit pe vârful unei stânci ce se înălţa dintr-un râu de munte. Valuri liniştite scăldau stânca din toate părţile, şi cum vuietul apei

aproape că nu se auzea deloc, de bună seamă că în locul acela râul era foarte adânc. Torentul trecea peste praguri şi pietre îngropate la fund, înainta vijelios, dar atât de tăcut, încât ai fi putut crede că în faţa ta nu e un râu, ci un mic lac de munte. Numai undeva departe, acolo unde albia se îngusta, auzeai cum apa, aruncându-se peste praguri, vuieşte şi fierbe în bulboane.

La porţile castelului se aprinseseră torţe şi, în lumina lor, se vedeau siluetele slugilor care alergau încolo şi-ncoace. Un pod suspendat uriaş se lăsă scârţâind de pe o stâncă pe alta şi rămase atârnat deasupra râului. Copitele cailor răsunau pe bârnele groase şi uscate de vreme. Caleaşca intră în curtea castelului. Bor veni în fugă spre frumoasa doamnă, ca s-o ajute să coboare din şa.

— Aici, la castelul meu, vreau să vă simţiţi ca acasă – zise doamna cu glasul ei melodios. Aţi priceput, copiii mei dragi? Apoi, întorcându-se către servitor, continuă pe acelaşi ton, fără pic de enervare: Vai, ce neîndemânatic eşti, Bor!

Zicând aceasta, frumoasa doamnă ridică cravaşa şi-l plesni pe slujitor peste faţă.

În lumina tremurândă a faclelor, Olga şi Aglo îl văzură pe Bor clătinându-se, în timp ce pe obraz îi apăru o dungă roşie ca focul. Cele două fetiţe se repeziră la frumoasa castelană:

— Nu! Nu trebuie! De ce? De ce-l bateţi, doamnă?

Mirată, doamna le privi o clipă cu ochii săi mari şi catifelaţi:

— Ce s-a întâmplat? Ce vă nelinişteşte? Că am lovit un servitor? Vai, ce educaţie ciudată aţi primit, băieţi! zise ea, ridicând din umeri şi continuă ca şi cum nimic nu s-ar fi: întâmplat: Castelul acesta a fost zidit pe vremea străbunicului meu. Vă place?

Olga deschise gura să spună ceva, dar se prefăcu de îndată că o îneacă tusea şi bolborosi doar atât:

— Da… Ce să zic! Îmi place grozav! …

— Bor! strigă frumoasa doamnă cu glasul ei de clopoţel. Să se servească masa pentru pajii maiestăţii sale!

După-masă, în sala cu tavanul boltit, scăldată în lumina policandrelor, frumoasa doamnă le ură pajilor noapte bună. Când le întinse mâna, Olga şi Aglo pricepură imediat că trebuie să i-o sărute. Aglo observă cum Olga se strâmbă scârbită, atingând cu buzele mâna subţire şi parfumată a frumoasei castelane.

Apoi Bor, cu un sfeşnic în mână, conduse pajii în odaia care le fusese rezervată. Numai câteva trepte în semicerc o separau de sala unde fusese servită masa.

— Te doare rău de tot, unchiule Bor? întrebă Olga în şoaptă.

— Nu cumva vă e milă de mine, domnule paj? zâmbi trist servitorul. Dumneavoastră nu vă bateţi niciodată slugile?

— Ei, asta-i! N-am avut niciodată niciun fel de slugi!

— Nici eu n-am văzut niciodată stăpâni mai buni decât dumneavoastră!

— Unchiule Bor, cum o cheamă pe doamna, stăpâna dumitale?

— Arepiv…

— Arepiv? întrebă Olga, încruntându-se. Asta înseamnă… înseamnă…

— Vipera! exclamă Aglo.

— Vipera! repetă Olga. Deci iată cine e frumoasa doamnă!

Bor ieşi. Camera în care se aflau cele două fetiţe era aproape rotundă, iar ferestrele aveau geamuri multicolore. Olga deschise una din ferestre. Afară era întuneric şi destul de rece. Undeva jos se auzea plescăitul apei, care de sus nu se vedea.

Aglo se apropie încet de Olga şi se opri în spatele ei:

— Totuşi e plăcut să fii o doamnă bogată şi să ai un castel frumos în munţi! Nu, Olga? …

— Şi o cravaşă cu care să-ţi plesneşti slugile peste faţă! răspunse răstit Olga. Mă mir, Aglo, cum de nu ţi-e ruşine!

Aglo încercă să mai spună ceva, dar nu mai avu timp, fiindcă în faţa porţii răsună un corn, şi slugi cu torţe în mâini începură să alerge de colo-colo. Fetiţele văzură cum peste râu se lasă podul suspendat, şi în curte, în tropotul copitelor, intră fulgerător o caleaşcă. Portiera se deschise şi dinăuntru sări Rutluv.

Partea a doua

CHEIA LANȚURILOR

Capitolul XI
În care Rutluv îi propune frumoasei doamne să devină împărăteasă

— Suntem pierdute! şopti îngrozită Aglo. Camera asta nu are decât o singură ieşire: în sală!

— Mai încet, Aglo! Pare-se că Rutluv a şi intrat în sală. Fetele stăteau în spatele uşii masive şi ascultau cu încordare.

Aglo îşi privi prietena. Olga îşi ţinea buzele strânse, iar ochii pe jumătate închişi. Se vedea cât de colo că se gândea foarte intens la ceva. Aglo o bătu uşor pe umăr!

— Olga, de ce eşti aşa de calmă? Oare nu ţi-e teamă de Rutluv? Mie mi-e grozav de frică! Învaţă-mă şi pe mine cum să fac să nu-mi fie frică de nimic!

— Taci! zise încet Olga.

— Ei, dacă-i aşa, voi fi şi eu curajoasă! rosti Aglo, scuturându-şi buclele blonde. Acuşi mă strecor până-n dreptul lui Rutluv şi aflu ce pune acolo la cale! …

Şi mai înainte ca Olga să poată scoate un cuvânt, Aglo deschise încetişor uşa şi se strecură din odaie. Coborând treptele în vârful picioarelor, Aglo văzu agitându-se pe perete două umbre. Una era a lui Rutluv, cealaltă a frumoasei doamne. Ca să nu fie observată, Aglo se ascunse după o coloană. Umbra lui Rutluv, cu părul zburlit şi cu nasul coroiat, era de-a dreptul înspăimântătoare.

— Dacă nu vrei să mănânci – răsună vocea frumoasei doamne – bea niţel vin, dragă tată. O să te întărească.

— Îţi mulţumesc, scumpă fiică, dar am atât de puţină vreme şi atât de multe să-ţi spun.

— Sunt gata să te-ascult cât doreşti, dragă tată.

— Au venit vremuri grele, fata mea – începu Rutluv. Poporul refuză tot mai des să lucreze şi să se supună.

— Şi oglinzile strâmbe, tată dragă?

— Poporul nu mai crede în născocirea asta, Arepiv! Numai pe împărat îl mai încântă sticlele acelea! Orăşenii sparg oglinzile strâmbe în plină stradă, fără să le pese de străji! Iar muncitorii, poftim ce-au început să facă…

Rutluv scoase ceva din buzunar şi-i arătă fiicei sale. Aglo văzu cum se clatină pe perete umbra frumoasei doamne.

— O oglindă adevărată? strigă ea, îngrozită. Poporul vede adevărul? Înfiorător, tată dragă!

— Da, înfiorător, Arepiv! Muncitorii mei nu vor să se mai supună.

— Trebuie siliţi să se supună, tată dragă!

— Fabricile de oglinzi sunt înconjurate de armată.

— Ca de obicei, ai procedat înţelept, dragă tată!

— Dar asta încă nu e totul, fata mea! A venit vremea să punem în fruntea ţării un nou împărat… Rutluv făcu o pauză şi completă: Sau poate… o împărăteasă…

— O! exclamă frumoasa doamnă.

— Poporul ştie foarte bine că Topsed al VII-lea e un prostănac. Nimeni nu-l iubeşte şi nu-l ia în serios. L-am suportat atâta timp cât în ţară era linişte. Acum însă, pe tron trebuie să se urce altcineva. O persoană inteligentă, hotărâtă şi… frumoasă.

— Dar cine dintre ai noştri întruneşte asemenea calităţi, tată dragă?

— Tu, scumpa mea Arepiv!

Frumoasa doamnă se ridică brusc şi, alături de umbra hâdă a lui Rutluv, se profilă silueta ei elegantă.

— Glumeşti, tată?

— Nicidecum! Nu eşti frumoasă? N-ai o voce ca o strună de harpă? Ce discursuri ai putea să ţii de pe balconul palatului împărătesc! Atâta doar, străduieşte-te să pari cât mai blândă, draga mea. Toată împărăţia trebuie să ştie că-i ajuţi cu dărnicie pe cerşetori. Bineînţeles, nu cu oglinzi strâmbe! … Pentru asta însă e nevoie de ceva bani… Foarte puţini! … Ai moştenit mintea mea. Eşti la fel de rece şi de practică, Arepiv. Cu ajutorul tău voi conduce de minune treburile statului! Voi şti să supun întreaga împărăţie! Spune-mi, eşti de acord, fata mea?

Frumoasa doamnă îşi înclină capul în tăcere şi Rutluv îi atinse părul cu buzele.

— Împrejurările mă silesc să mă întorc urgent în oraş. Tu însă, draga mea Arepiv, fără nicio clipă de întârziere trebuie să pleci la Iocsorb. Te miră? Da, e duşmanul meu, dar pentru moment trebuie să acţionăm împreună. Ai să-i duci scrisoarea asta şi sunt convins că-ţi va veni în ajutor. Pentru a grăbi întâlnirea cu Iocsorb te sfătuiesc să foloseşti coridorul subteran. Vezi, nu uita să iei de la Iocsorb cheia care se

potriveşte la lacătul din Turnul morţii. De altfel îi spun asta şi în scrisoare.

— La ce coridor subteran te gândeşti, tată dragă? întrebă mirată frumoasa doamnă.

— La vechiul coridor subteran făcut de strămoşii Rutluvilor şi ai Iocsorbilor. Se poate să nu-l cunoşti? Strămoşii noştri au fost odinioară strâns legaţi printr-o prietenie cavalerească şi au hotărât să-şi unească domeniile printr-un coridor subteran, care începe din pivniţa de vinuri a acestui castel şi se sfârşeşte undeva în grădina lui Iocsorb.

— Acum îmi amintesc, tată dragă... Despre un coridor subteran mi se povestea în copilărie. Nu ştiu de ce însă mi se părea întotdeauna că totul nu-i decât o legendă. Şi mi-e aşa de frică de întuneric şi de şobolani! Crede-mă, tată, că până la Iocsorb tot atât de repede mă duce şi caleaşca. Mai cu seamă că am însoţitori. La castel înnoptează doi paji care merg şi ei la Iocsorb.

— Cum? Doi paji? urlă Rutluv, şi umbra lui, cu mâna ridicată, rămase câteva clipe încremenită pe perete. Astăzi doi paji au fugit din palatul împărătesc! Au furat cheia de la lanţurile Turnului morţii! Din pricina asta nu-l pot executa pe răzvrătit!

— Imposibil! Deşi, drept să-ţi spun, pajii ăştia mi s-au părut destul de ciudaţi.

Tremurând de frică, Aglo se dădu câţiva paşi îndărăt, dar se împiedică de o treaptă şi căzu, lovind zgomotos cu palmele în podeaua de cristal. Rutluv se răsuci fulgerător, făcu un salt şi, apucând-o de guler, o târî spre masă.

— Însăşi providenţa mi-i aruncă în braţe pe fugarii ăştia! răcni el, triumfător, cercetând-o atent pe Aglo. Din capul locului mi s-a părut suspect! Astăzi am aflat că au şi fost în Turnul morţii! Trebuie să aflu de urgenţă de ce vor să ajungă neapărat la Iocsorb!

— Vai, nu mă strângeţi de mână – gemu Aglo. Mă doare... Au!

— Ce înseamnă toate astea? întrebă mirată frumoasa doamnă.

— Ascultă, Arepiv dragă! Ţi-o spun eu că ăştia doi sunt paji aşa cum tu eşti spălătoreasă! Ei, puştiule, ce treabă aveţi voi cu Iocsorb?

Aglo tremura şi nu scotea o vorbă.

— Ei?

— Au, mă doare! …
— Acuşi o să te doară şi mai rău dacă nu spui tot!
— Au, au, nu mă strângeţi de mână!
— Ce treabă aveţi cu Iocsorb? Unde e cheia de la lanţuri?
Aglo tăcea.
— Ascultă, băiete, dacă nu vorbeşti…
— Au! Ne duceam în vizită.
— Minţi! Dacă nu-mi spui imediat totul, îţi ard mâna cu lumânarea asta!
Aglo nu răspundea. În liniştea din jur se auzea cum îi clănţăne dinţii în gură. Cu mâna liberă, Rutluv luă candelabrul de pe masă şi apropie flacăra lumânării de mâna fetiţei.
Aglo scoase un strigăt şi se clătină:
— Nu, nu! Am să vă spun…
— Ei?
Aglo tăcea. Ministrul apropie din nou lumânarea de mâna ei.
— Au, vă spun! Am vrut…
— Ce-aţi vrut?
— Vai, cum mă doare! …
— Vorbeşte odată, băiatule!
— Au… acuşi… Ei bine, n-o să-ţi spun nimic, luate-ar dracu!
Cu o lovitură puternică, Rutluv o trânti pe Aglo la pământ. Fetiţa simţi că totul se învârteşte în jur şi pentru o clipă îşi pierdu cunoştinţa.
— Las-că mai stăm noi de vorbă! strigă ameninţător ministrul. Iar acum, să auzim ce-o să ne spună celălalt „paj”. Rutluv urcă în grabă treptele şi deschise brusc uşa camerei în care se găsea Olga. O văzu pe pervazul ferestrei, gata să se arunce afară.
— Stai! răcni Rutluv pe un ton poruncitor.
Însă Olga sări şi Rutluv, alergând la fereastră, auzi departe, jos, un plescăit de apă.
— Căutaţi în râu! strigă Rutluv, năvălind în sală, cu buzele crispate de furie şi împroşcând bale în toate părţile. Să mi-l aduceţi viu ori mort! Iar pe ăstalalt aruncaţi-l în beci! Iute!
Slugile o luară pe Aglo şi plecară cu ea. Iar peste un ceas, aceleaşi slugi îi raportară lui Rutluv că pajul care sărise în râu n-a putut fi găsit. Furios din cale-afară, ministrul porunci să se continue cercetările.

— Precum vezi, dragă Arepiv, situaţia se înrăutăţeşte – zise el, gâfâind şi ştergându-şi broboanele de sudoare de pe frunte. Merg şi eu cu tine la Iocsorb! O luăm prin coridorul subteran? Nu? Bine, dă ordin să se pregătească neîntârziat caleaşca! Iar între timp, caii mei să se odihnească.

Capitolul XII
În care se povesteşte cum Olga era cât pe ce să se înece în cascadă

Olga înota bine. Vrând să scape de Rutluv, s-a aruncat neînfricată în râu. Se cufundă adânc în apă, atinse cu picioarele fundul stâncos şi făcu un efort, săltându-se numaidecât. Apa o aduse uşor la suprafaţă.

Scoţând capul afară, Olga îşi trase răsuflarea şi ascultă cu atenţie. În jur era linişte şi întuneric. Curentul apei o îndepărta cu repeziciune de castel, purtând-o spre întunericul strâmtorii unde se auzea un vuiet surd de valuri ce se rostogoleau. Era pesemne o cascadă. Asta înseamnă că... nu-i mai rămân decât câteva clipe de trăit... O cuprinse teama. Încercă să înoate spre mal, dar îi venea foarte greu să lupte împotriva curentului. Vuietul cascadei se auzea din ce în ce mai puternic. Curentul coti brusc şi o răsuci în loc pe fată, lovind-o cu capul de o piatră ascunsă sub apă.

Olga îşi pierdu cunoştinţa, iar peste o clipă, când îşi veni în fire, văzu în faţă o mică insulă, situată ceva mai la stânga de direcţia în care o purta curentul. Fetiţa înotă spre ea, încordându-şi ultimele puteri. Peste câteva clipe, torentul vijelios o aruncă pe insulă, care nu era altceva decât o stâncă uriaşă.

Rămase aici multă vreme, întinsă cu faţa în jos şi cu mâinile încleştate de un colţ al stâncii. Ceva mai încolo, la câţiva paşi, clocotea cascada. Apa se rostogolea cu vuiet la vale şi mii de stropi mărunţi formau un nor compact care se rotea neîncetat deasupra torentului.

Olga privi în sus şi văzu deasupra capului câteva frunze. Un stejar bătrân, aplecat peste râu, întindea înspre stâncă o creangă groasă de parcă ar fi întins o mână. Olga se ridică în picioare şi încercă să apuce creanga. Era însă prea sus, şi fetiţa, făcând o mişcare greşită, alunecă, gata să se rostogolească în apă.

Rămase câteva clipe în loc, apoi măsură din ochi distanţa şi făcu un salt. Se agăţă de creangă şi abia acum îşi dădu seama că pantofii plini de apă şi hainele ude leoarcă o vor împiedica să se urce pe creangă. Îi va veni greu. Cum de nu i-a trecut prin minte să se dezbrace? Sleită de puteri, stătea atârnată

deasupra stâncii. Prin urmare, totul s-a sfârşit… Olga scrâşni din dinţi. „Ba nu, nu, orice ar fi, trebuie să mă urc în copac!” îşi zise ea şi, încordându-şi ultimele puteri, săltă un picior pe creangă. Asta a fost salvarea ei.

Cam o jumătate de minut rămase aşa, odihnindu-se. Apoi, făcând încă un efort, se aşeză călare pe creangă şi, sprijinindu-se în mâini cu băgare de seamă, înaintă până la trunchiul copacului. Se instală mai comod pe partea mai groasă a crengii şi privi în jur. Pe mal, două siluete omeneşti se apropiau de stejar. Cu toate că lumina lunii era destul de palidă, Olga îi recunoscu pe slujitorii frumoasei doamne. Cei doi se opriră la umbra stejarului. Unul din ei strigă în gura mare, căutând să acopere vuietul cascadei:

— Auzi, Bor! Crezi că s-a înecat?

— Ba bine că nu! răspunse tot atât de tare Bor. In partea asta a râului, nici chiar un om în toată firea nu scapă cu viaţă! D-apoi un copil! Şi chiar dacă a scăpat, cu atât mai bine. Să tragem câteva fumuri, prietene!

Slujitorii îşi aprinseră pipele şi îşi văzură de drum.

Olga se dădu repede jos din copac şi o porni pe poteca îngustă de munte, păşind cu atenţie şi uitându-se ţintă înainte. Norul întunecos care acoperise luna pentru câteva clipe lunecă după o stâncă şi totul se lumină în jur. Olga se învioră şi grăbi pasul. Curând însă, luna se ascunse şi ea după stâncă, norii acoperiră cerul şi se făcu întuneric beznă.

În faţă se zăriră nişte umbre stranii, câteva perechi de ochi luciră în beznă. Se auzi un urlet sălbatic şi respingător. „Şacalii, pesemne”… – îşi zise în gând Olga.

Se opri în loc şi ridică de jos câteva pietre.

— Marş! Marş de-aici! strigă ea, aruncând cu pietre în întuneric.

Şacalii o luară la fugă. Olgăi i se păru chiar că fugeau cu cozile între picioare. Porni din nou, cântând în surdină cântecul pionieresc al detaşamentului său:

De piedici mari, când ţelu-i clar,
Tu nu te-nspăimânta.
Tot înainte, aşadar,
Cum cere ţara ta!

Cântând, Olga auzea parcă vorbele încurajatoare ale unui bun prieten. Mergea mereu înainte. Se împurpurau piscurile

munţilor, mai vesel clipoceau izvoarele. Apoi răsări soarele, şi Olga se opri uluită în loc.

Jos, departe de tot, se vedea o oglindă uriaşă ce începea de la poalele muntelui pe care stătea Olga şi se pierdea, contopindu-se cu cerul, tocmai dincolo de linia orizontului. Munţii, soarele, norii se reflectau în oglinda strălucitoare. Era o privelişte minunată. Şi pretutindeni, pe suprafaţa sinilie, Olga văzu oameni muncind. Pricepu numaidecât că erau plantaţiile de orez ale ministrului Iocsorb.

Coborând de pe munte, Olga se opri şi respiră adânc. Începeau plantaţiile de orez. Acum însă, văzute de aproape, ele nu mai semănau cu o oglindă sinilie. Erau mlaştini obişnuite deasupra cărora plutea un abur cald, cu miros de lut umed. In apa stătută colcăiau o sumedenie de larve. Gândaci cu picioruşe lungi şi subţiri mişunau la suprafaţă.

Poteca o cotea la dreapta şi, şerpuind printre colibe mici de papură, ducea spre un deal înalt, pe care, înconjurată de verdeaţă, Olga zări o clădire frumoasă, cu coloane albe la intrare.

„Pesemne e castelul lui Iocsorb” – îşi zise Olga, înaintând printre colibele de papură şi întâlnind ici-colo, pe uliţa pustie, doar străjeri cu un aer plictisit şi copii cu buze palide şi ochii încercănaţi. Copiii aceştia o petreceau cu priviri mirate, iar străjerii ridicau halebardele, salutându-l pe pajul maiestăţii sale.

„Bieţii copii, ce palizi sunt – se gândea Olga. Cei mari muncesc desigur cu toţii pe plantaţiile de orez.”

Nu greşise. Acolo unde se sfârşeau colibele şi începea mlaştina văzu bătrâni alături de tineri trudind până la brâu în apă. Dar ce e asta? I se păru că aude câteva glasuri cântând în surdină acelaşi cântec pe care-l auzise mai înainte:

Trăim slujindu-i pe bogaţi,
Minciunea vrea să ne doboare,
Dar afle gâzii blestemaţi
Că Adevărul moarte n-are!

Olga simţi că inima începe să-i bată mai tare, că i se pune un nod în gât şi că o podidesc lacrimile. Nu cunoştea pe niciunul dintre oamenii aceştia care munceau în apa stătută, dar îşi dădea seama că va găsi printre ei mulţi prieteni adevăraţi.

„Şi totuşi, cum ajung la Iocsorb? Ce-i spun?” se întrebă ea. „Voi reuşi oare să pun mâna pe cheie?” Scutură din cap şi îşi zise: „Nu, nu trebuie să-mi pierd speranţa. E mai bine să cumpănesc totul în linişte. Tata râdea întotdeauna de felul meu pripit de a fi şi-mi repeta într-una: «Graba strică treaba». Tată dragă! Of, dacă ai vedea-o acuma pe fiica ta! Desigur ai zice: «Vezi ce greşeli faci, Olga? Şi toate astea, fiindcă nu-i asculţi pe cei mari şi-ţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala!» Ce-aş putea răspunde? Aş zice că am vrut să văd şi eu măcar cu un ochi cum arată o împărăţie din basme. Oare când am aflat că Neteirp trebuie să fie executat, nu era de datoria mea să-l salvez? Oare tata şi mama, chiar şi bunica, în situaţia mea, n-ar fi procedat la fel? Şi totuşi, ce-i de făcut acuma? Ce-o fi cu Aglo? Unde e? O fi scăpat din ghearele lui Rutluv? Of! Ce greşeală am făcut rămânând peste noapte la Arepiv!” se gândea Olga, apropiindu-se de castelul lui Iocsorb.

— Of, Aglo, Aglo! Cât de greu îmi e cu tine – îşi continuă Olga firul gândurilor, de data asta însă cu voce tare. Şi totuşi eşti o fată bună şi eşti singura mea prietenă în ţara asta străină… Cât de mult aş vrea să te văd!

Olga coti, mai făcu doi-trei paşi şi se apropie de grilajul castelului. In faţa porţii stătea o caleaşcă la care erau înhămaţi patru cai. Pe capră se afla Bor. Mergând pe potecă, şi nu pe drum, Olga nu putuse să vadă caleaşca ce zbura ca o vijelie prin munţi, aducându-i la castelul lui Iocsorb pe Rutluv şi pe fiica lui, Arepiv.

Capitolul XIII
În care Aglo se convinge de existenţa coridorului subteran

Iată ce s-a întâmplat mai înainte ca Bor să ajungă la castelul lui Iocsorb. Ţinând torţa sus, deasupra capului, Bor o ducea pe Aglo în subsol.

— Care va să zică eşti muncitor la fabrica de oglinzi şi nicidecum paj! Aşa e? întrebă Bor, măsurând-o pe Aglo din creştet până-n tălpi. Şi ce ţi-o fi trăsnit prin minte să te iei în beţe cu Rutluv?

— Of, unchiule Bor, zău că n-am nicio vină.

— Te cred… Numai că stăpânilor noştri puţin le pasă cine-i vinovat şi cine nu.

— Şi ce-au de gând să facă pân' la urmă cu mine, unchiule Bor?

— Cred că n-o să-ţi fie chiar aşa de moale, flăcăule… Ia stai niţel: da' de unde ştii tu cum mă cheamă pe mine?

— Am fost prezentă… Adică nu… Am fost prezent când fata lui Rutluv te-a lovit cu cravaşa peste faţă şi ţi-a zis Bor.

— Ce să-i faci! Viaţă de câine! mormăi Bor şi se opri nehotărât în loc.

Zidul de piatră al hrubei avea câteva uşi.

— Unde să te mai bag şi pe tine, flăcăule? zise el după o clipă de gândire. Pe cinstea mea că te-aş face scăpat, dar asta înseamnă că trebuie să-mi iau adio de la viaţă!

Aglo îi răspunse în grabă:

— Nu-mi da drumul, unchiule Bor. Bagă-mă mai bine în pivniţa cu vinuri.

— În pivniţa cu vinuri? zâmbi Bor. Nu cumva ţi-o fi şi ţie poftă să guşti din licoarea aceea străveche, atât de îndrăgită de stăpânii noştri? Ia ascultă, da' ştii că n-ai avut o idee rea? In pivniţa de vinuri ai să te poţi barem odihni pe butoaie… Haide!

Bor se apropie de una din uşi şi descuie un lacăt uriaş. Uşile se deschiseră scârţâind din balamalele ruginite. Bor o lăsă pe Aglo să intre în pivniţă. Era o încăpere joasă, cu tavanul boltit. In dreapta şi în stânga stăteau aliniate butoaiele înnegrite de vreme. Cărarea dintre ele se pierdea în beznă. Mirosea a umezeală şi a mucegai.

— Vai, ce înspăimântător e să rămâi aici singur! zise Aglo în şoaptă.

— Ţi-aş putea lăsa torţa, băieţaşule.

— Îţi mulţumesc, unchiule Bor!

— Când ţi-o fi somn, culcă-te şi tu pe butoaiele astea, că dacă te-ntinzi pe jos, intră un frig în tine de-o să-ţi scârţâie încheieturile toată viaţa.

Aglo însă nu se gândea la odihnă. De îndată ce de partea cealaltă a uşii se auzi ţăcănitul surd al lacătului ruginit, fetiţa o porni înainte pe poteca dintre butoaie, luminându-şi drumul cu torţa. Poteca se sfârşea în faţa unui zid de nepătruns. Aglo se opri dezamăgită în faţa zidului şi îl pipăi. Era atât de rece şi de umed!

Fetiţa se întoarse pe acelaşi drum, cercetă totul cu atenţie, dar iarăşi nu văzu nimic în afară de butoaie şi ziduri mucezite, luminate de flacăra tremurândă a torţei.

Începând să simtă frigul şi umezeala hrubei, ţopăi de două-trei ori ca să se mai încălzească. Apoi fugi îndărăt, se opri şi bătu cu pumnul în zid.

„Da’ unde o fi coridorul subteran? se gândi ea, pierzându-şi răbdarea. Rutluv spunea doar că porneşte din pivniţa de vinuri.”

Aglo ridică facla mai sus, ca să lumineze toate ungherele, şi se dădu înapoi.

— Cine-i acolo? întrebă ea, speriată.

Într-un ungher, ascuns după butoi, stătea un om. Purta zale de cavaler şi o cască de metal cu apărătoarea trasă pe faţă. Intr-o mână ţinea un scut, pe care Aglo văzu o emblemă cu un vultur, iar în cealaltă o lance.

— De ce nu vorbiţi? întrebă Aglo încet, cu răsuflarea întretăiată.

Omul tăcea. Fetiţa ridică torţa şi mai sus, vrând să-i vadă ochii prin crăpăturile înguste ale apărătorii.

— Păziţi probabil butoaiele astea cu vin? adăugă ea după o scurtă tăcere.

Omul îmbrăcat în zale de cavaler nu scotea nicio vorbă.

— Să nu credeţi, vă rog, că am vrut să gust ceva din lic... licorile voastre – bodogăni Aglo. Nu pot suferi vinul!

Omul continua să tacă şi Aglo îi zise cu glas rugător:

— Vă implor, spuneţi măcar un cuvânt. Mă înspăimântă grozav tăcerea asta…

Cavalerului pesemne că nici nu-i păsa de ea. Până la urmă, Aglo prinse curaj şi ridică tonul:

— N-ai decât să taci cât ţi-o plăcea! Numai să nu-ţi închipui carecumva că, într-adevăr, mi-e teamă de tăcerea dumitale!

Se strecură apoi între perete şi butoi şi se opri chiar în faţa cavalerului.

— Hei! strigă ea, ameninţător. Dacă te-ai dezvăţat să vorbeşti, nu sta cel puţin ca o momâie şi nu speria fetiţele… adică, am vrut să spun, băieţii…

Apoi, prinzând curaj, Aglo ciocăni cu degetele în pieptul de metal al cavalerului. Zalele sunară a gol şi fetiţa izbucni în râs. Sub zale nu era nimic. Omul metalic era gol pe dinăuntru, ca un butoi din care s-a scurs vinul.

Zâmbind, Aglo mai ciocăni odată în zalele cavalerului, trase de apărătoare, atinse lancea şi, în sfârşit, se rezemă oftând de scutul cu emblema care înfăţişa un vultur. Deodată scutul se mişcă din loc. Nişte arcuri zăngăniră înăuntrul cavalerului şi ceva scârţâi chiar în spatele fetiţei.

Aglo se întoarse brusc şi încremeni de uimire: o parte din zid se lăsase la pământ. Torţa lumină câteva trepte înguste care duceau în jos: era coridorul subteran…

Aglo coborî în grabă treptele lunecoase de piatră şi porni de-a lungul unui coridor strâmt; curând însă, torţa pâlpâi de câteva ori şi se stinse.

Aruncând-o cât colo, Aglo îşi continuă drumul, ţinând în permanenţă mâinile întinse. De pe tavanul mucegăit se scurgeau picături reci. De câteva ori simţi cum îi trec pe la picioare şobolani, atingând-o fulgerător. Inima bietei fetiţe bătea cu putere. Dar Aglo nu se lăsa. Mergea hotărâtă înainte, rostind în şoaptă cuvintele cântecului pe care-l învăţase de la Olga:

De greu să nu te temi de fel!
Te poartă, veşnic viu,
De-i zi ori noapte, către ţel,
Drapelul purpuriu!

Şi iată, în sfârşit, în faţă se zări o lumină palidă care abia răzbea prin crăpăturile zidului ce părea că baricadează coridorul subteran. Pe Aglo însă, lumina aceasta palidă o bucură întocmai cum te bucură răsăritul soarelui! Văzu alături o pârghie şi pricepu pe dată că trebuie să apese pe ea ca să deschidă trecerea. Dar chiar în clipa când ducea mâna spre pârghie, auzi o voce.

Privind printr-o crăpătură, cu mâna streaşină la ochi, Aglo văzu o balustradă albă, în formă de semicerc, năpădită de verdeaţă. Pesemne că era un boschet. In spatele lui se desluşeau vârfurile unei clădiri uriaşe. Pesemne că boschetul era construit pe un loc foarte înalt.

Aglo privi printr-o altă crăpătură şi-i văzu pe Rutluv, pe Arpiv şi pe Iocsorb, care stăteau la masă, tolăniţi în fotolii moi şi încăpătoare.

Capitolul XIV
În care Aglo se întâlneşte cu Olga

Aglo îl privea pe omul alcătuit din două globuri şi îşi muşca buzele, abia stăpânindu-şi râsul. Ochii omului, situaţi pe globul superior, erau acoperiţi de pleoape zbârcite. Iocsorb se gândea la ceva. Rutluv şi Arepiv aşteptau în tăcere. Şi iată că pleoapele lui Iocsorb se ridicară, descoperindu-i ochii bulbucaţi.

— Sunt de acord cu dumneata, Rutluv – zise, în sfârşit, Iocsorb. Avem nevoie de un împărat nou. Da, da, un împărat nou!

— Nu m-am îndoit nicio clipă, Iocsorb, că vei fi de aceeaşi părere cu mine – răspunse Rutluv. Am regretat doar că nu erai în oraş şi nu m-am putut sfătui cu dumneata.

— Nu sunt însă întrutotul de părerea dumitale, Rutluv – continuă Iocsorb şi pleoapele îi tremurară. Pe tron trebuie să fie un bărbat.

Ochii negri şi sfredelitori ai lui Rutluv priveau întrebători şi plini de răutate. Iocsorb gâfâi şi zise mai departe:

— Îţi închipui poate că vom realiza ceva, luând coroana de pe capul unei păpuşi urâte şi punând-o pe capul unei păpuşi frumoase?

Arepiv se făcu roşie ca focul:

— Eşti nespus de amabil, Iocsorb!

— Ministrule Iocsorb – strigă piţigăiat Rutluv – cred că ai putea alege alte expresii atunci când e vorba de fiica mea!

Iocsorb îşi roti ochii şireţi şi verzui, apoi o privi pe Arepiv:

— Dacă vorbele mele sincere nu sunt pe placul frumoasei dumitale fiice, permite-mi te rog să-i prezint scuzele mele. Aş vrea totuşi să mă asculţi calm, Rutluv. Pricepe odată că pe tron trebuie să stea un bărbat hotărât şi energic. Da, da! Regret: pe tron trebuie să stea un bărbat. Un bărbat căruia muncitorii să-i ştie de frică şi să nu mai trimită iscoade în castelele noastre! Iar pe cei mai rebeli vom şti noi să-i ferecăm în lanţuri şi să-i facem inofensivi cu ajutorul acestei chei!

Iocsorb scoase din buzunar cheia şi o agită în aer. Aglo simţi că inima începe să-i bată năvalnic în piept. Fără să clipească, se uita ţintă la cheie.

— Şi cine totuşi, după părerea dumitale, trebuie să fie împărat? întrebă Rutluv cu voce sugrumată, de nerecunoscut.

— Fiul meu, care, dacă vrei, se poate însura cu fiica dumitale – răspunse Iocsorb. In felul acesta vom cârmui împreună împărăţia.

— Vrei să-ţi aranjezi cât mai bine treburile, Iocsorb!

— Întocmai ca şi dumneata, Rutluv! Am aflat, de pildă, că în locul oglinzilor strâmbe vrei să începi fabricarea armelor.

— Ssst! Taci! Cine ţi-a spus asta?

— Nicio grijă, Rutluv! Nimeni nu va afla nimic.

Se făcu tăcere.

— Bine, Iocsorb, sunt de acord: îi vom căsători pe copiii noştri – zise Rutluv. Iar acum, dă-mi, te rog, cheia dumitale.

— Pentru ce-ţi trebuie cheia mea, Rutluv?

— Cheia împăratului a dispărut.

Ochii verzui ai lui Iocsorb se dilatară.

— A dispărut? Prin urmare, sunt unicul posesor al acelei comori în faţa căreia tremură întreaga împărăţie?

— Dă-mi cheia, Iocsorb! răcni Rutluv.

— Pe dracu! Nu ţi-o dau chiar aşa cu una cu două! răspunse Iocsorb, ridicându-se şi bălăbănindu-şi burta deasupra mesei. Vai, nu mă privi, nu mă privi, Rutluv!

— Ştiu, Iocsorb, de ce nu vrei să-mi dai cheia! şopti primul ministru cu vocea tremurând de mânie.

— De ce?

Înalt şi impunător, Rutluv se ridică în picioare:

— Fiindcă această cheie se potriveşte la tainiţele în care stă ascunsă vistieria statului! răcni el şi-l apucă pe Iocsorb de umeri. Dă-mi cheia!

— Nu ţi-o dau! urlă Iocsorb, încercând să îndepărteze de pe umeri mâinile lui Rutluv.

— Ba ai să mi-o dai, broscoi holbat!

Gâfâind şi scrâşnind din dinţi, cei doi se luară la trântă şi se prăbuşiră la pământ. Cheia se rostogoli zăngănind şi căzu mai la o parte. Aglo auzi cum Arepiv scoase un strigăt ascuţit şi o văzu cum încerca să-l apuce pe Iocsorb de păr.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Aglo apăsă pârghia. Arcurile ruginite scârţâiră şi peretele se dădu la o parte, trăgând după el câteva ghirlande de iederă.

Fetiţa sări în boschet şi puse mâna pe cheie.

— Cheia! urlă Arepiv. Cheia!

Încleştaţi In luptă, Rutluv şi Iocsorb nu o auziră însă.

Aglo se uita pe unde să fugă, dar simţi că cineva o înhaţă de guler.

— Dă-mi drumul! se smuci ea, dar degetele frumoasei Arepiv i se înfipseseră în umăr.

— Nu! Nu scapi de mine! şuieră Arepiv.

Aglo o privi ţintă în ochii mari şi negri şi se dădu înapoi: „Cât de mult seamănă cu Rutluv când e supărată!"

Într-adevăr, ochii frumoasei doamne se injectară, pe obraji îi apărură pete stacojii, iar nasul deveni ascuţit şi coroiat întocmai ca ciocul unei păsări de pradă.

— Vulturi blestemaţi! strigă Aglo. Nu mă mai puteţi înspăimânta! Daţi-mi drumul! Nu mi-e frică de voi!

Fetiţa se smuci, costumul de paj pârâi la cusături şi Arepiv rămase în mână doar cu o bucată de mânecă. Aglo sări peste balustradă şi căzu într-un strat de flori.

— Prindeţi-l! Prindeţi-l! răcnea Arepiv din răsputeri.

Aglo ocoli un havuz, se împiedică şi căzu, apoi, aruncându-se într-un tufiş, se lipi de zid. Auzea cum fiica lui Rutluv, târându-şi cu greu trena rochiei, alerga după ea ca s-o prindă. Aglo întoarse capul. Cu mantia în vânt, pe treptele boschetului, cobora Rutluv. In urma lui se rostogolea Iocsorb.

Aglo se căţără în grabă pe zid, sări jos şi se întâlni faţă în faţă cu Olga.

— Aglo, draga mea!

— Olga, am cheia! zise Aglo, sufocându-se de emoţie.

Olga, fără să scoată un cuvânt, o apucă de mână şi o târî spre caleaşca pe capra căreia moţăia Bor.

— Unchiule Bor, dragul meu, du-ne în oraş. Mâine trebuie să aibă loc execuţia unui mic muncitor de la fabricile de oglinzi, pe nume Neteirp – spuse Olga în grabă. Îl putem salva... Te implor, unchiule Bor!

— Prindeţi-l! Prindeţi-l! se auzea din grădină strigătul fiicei lui Rutluv.

— Neteirp? întrebă Bor. Am auzit de el! E un flăcău neînfricat! Ei, fie ce-o fi! Urcaţi-vă, prieteni!

Fetiţele săriră în caleaşcă. Bor pocni din bici. Caii o luară la goană ca o vijelie.

— Şi cum de v-aţi întâlnit din nou? întrebă Bor, întorcându-se spre cele două fetiţe. Minune, nu alta!

— O să-ţi povestim totul mai târziu. Iar acum, mai repede în oraş. Te rugăm, mai repede, unchiule Bor!

Capitolul XV
În care Olga îl eliberează pe Neteirp şi-l învinge pe Rutluv

Caii goneau atât de repede, încât fetiţelor li se părea uneori că nu se află într-o caleaşcă obişnuită care merge pe pământ, ci într-una care zboară prin văzduh. Prăpăstii înspăimântătoare şi stânci povârnite străjuiau drumul care şerpuia prin munţi şi care, pornind în spirală, se ridica tot mai sus, şi mai sus. Un vânt năprasnic şuiera şi le izbea pe fetiţe drept în faţă.

— Numai să nu întârziem, Aglo!

— Da, Olga, să nu întârziem!

— Mai iute, mai iute, unchiule Bor!

Olga întoarse capul şi văzu departe, în urmă, silueta minusculă a unui călăreţ. Mantia călăreţului fâlfâia în vânt ca un steag negru de piraţi.

— Unchiule Bor! strigă Olga. Rutluv e pe urmele noastre!

Bor opri caii şi sări de pe capră. Fetiţele îl priviră nedumerite.

Pe un versant acoperit de verdeaţă păştea o turmă de oi. Un cioban bătrân, îmbrăcat în alb, stătea nemişcat ca o statuie la marginea unei prăpăstii, sprijinindu-se în bâtă. Vântul îi flutura pletele lungi şi cărunte.

Bor se apropie repede de cioban şi-i spuse ceva la ureche, arătându-i în jos, spre călăreţul negru. Bătrânul dădu din cap.

Olga văzu cum bătrânul şi Bor începură să rostogolească în jos o piatră după alta. La început încet, apoi din ce în ce mai repede, pietrele se duceau de vale, smulgând din loc şi târând după ele alte pietre. Curând, fetiţele auziră vuietul unei avalanşe, şi nori de praf se ridicară deasupra panglicii înguste a drumului.

Bor se apropie de cele două fetiţe şi clipi şiret din ochi:

— Dacă pietricelele astea n-or să-i vină de hac lui Rutluv, cel puţin o să-l facă să-ntârzie, nu glumă!

...Plantaţiile de orez care semănau cu o oglindă, munţii cu prăpăstii şi stânci, podgoriile împărăteşti, toate rămaseră undeva departe, în urmă. Oraşul cu turnuri şi cupole strălucitoare se apropia cu fiece clipă. Încă de departe, fetiţele zăriră conturul întunecat al Turnului morţii, care se pierdea

printre nori. Şi Olgăi i se păru dintr-odată că sinistra umbră a acestui turn se aşterne de-a lungul şi de-a latul întregii ţări…

— Mai iute, mai iute, unchiule Bor!

— Gata! Intrăm în oraş, prieteni!

Iată, în sfârşit, şi Turnul morţii. Bor smuci de hăţuri şi caii se opriră ca ţintuiţi locului. Erau numai spume şi sforăiau nervoşi. Olga şi Aglo săriră iute din caleaşcă.

Un străjer le opri la intrare.

— Cer iertare înălţimilor voastre, dar domnul ministru Rutluv ne-a poruncit să interzicem intrarea pajilor în Turnul morţii.

— Ce vorbeşti, prietene! zise Bor, bătându-l amical pe umăr. Nu vezi că înălţimile lor au venit să-l execute pe micul muncitor? Priveşte: au cheia lanţurilor!

Străjerul ridică din umeri şi răspunse supus:

— Ei, dacă-i aşa, poftiţi!

Cu sufletul la gură, fetiţele fugiră în sus pe scări.

— Numai să nu întârziem, Aglo!

— Da, Olga, să nu întârziem!

Din nou în întuneric zburau liliecii bătând din aripi, din nou răsuna geamătul bufniţei… Când se vor termina oare treptele acestea fără număr?

Palide, simţind că inima e gata să le sară din piept, fetiţele năvăliră pe suprafaţa plată a acoperişului:

— Iată-ne, Neteirp!

— Bună ziua, Neteirp!

— Bună ziua… – răspunse bucuros băiatul. V-am aşteptat atât de mult… Eram sigur că veţi veni!

De data asta, Neteirp arăta mult mai bine. Ochii îi străluceau de bucurie. Olga se aplecă deasupra lui. Lacătul ţăcăni, lanţurile căzură…

— Eşti liber, Neteirp! Ridică-te!

Fetiţele îl ajutară să se scoale în picioare. Era totuşi foarte slăbit. Olga îşi scoase în grabă costumul de paj şi rămase în uniforma ei de şcoală, cu cravata roşie la gât.

— Îmbracă mai repede costumul, Neteirp!

Aglo îşi privi înspăimântată prietena.

— Şi tu, Olga?

— M-am gândit eu la toate, Aglo… Aşa e bine! Străjerul va crede că sunt eu, nu Neteirp.

— Şi tu?

— Mă descurc eu, Aglo! Sunt sănătoasă şi puternică. Pot fugi foarte repede… N-ai grijă de mine.

— Olga, dar…

— Mai iute, Aglo! Nu putem pierde nicio clipă!

Aglo şi Neteirp plecară. Olga auzea treptat-treptat cum paşii lor răsună tot mai departe, şi mai departe. Se aşeză pe suprafaţa plată a acoperişului şi căzu pe gânduri. Ce-i rămânea de făcut? Fără îndoială să se întoarcă acasă! Chiar astăzi! Numai să se strecoare cumva din turnul acesta îngrozitor. Se întinse pe burtă şi se târî spre marginea acoperişului. Jos, departe de tot, se zărea o caleaşcă de mărimea unui degetar şi nişte cai tot atât de mici. Prin urmare, Aglo şi Neteirp n-au ieşit încă din turn. Câtă vreme le trebuie ca să coboare? In sfârşit, iată-i! Se apropie amândoi de caleaşcă. Străjerul îi ajută să se urce. Iată, caii pornesc şi caleaşca zboară spre oraş…

Olga oftă uşurată. Acum putea să coboare din turn. Fugea în jos, sărind câte o treaptă, ba chiar două. Dar când dispăru lumina ce pătrundea prin acoperiş şi se făcu întuneric, fetiţa încetini pasul. Câţiva lilieci o atinseră cu aripile, însă ea nu-i băgă în seamă.

Trepte, trepte, trepte! Şi dintr-odată Olga se opri în loc. Cineva îi venea în întâmpinare.

— Cine-i acolo? strigă ea.

Omul nu răspunse. Fetiţa auzea doar respiraţia lui întretăiată. Înspăimântată, se dădu înapoi, urcând treaptă cu treaptă. Iar când ajunse în raza luminii ce pătrundea prin acoperiş, Olga văzu o mantie neagră şi, disperată, îşi acoperii ochii cu palmele. Dar odată cu deznădejdea care o cuprinsese, simţi cum prin toată făptura ei se revarsă şi o ură nemărginită faţă de omul acesta respingător. „Nu – îşi zise ea, strângând din dinţi – nu mi-e teamă de el!”

Urmărind-o pe Olga, Rutluv ieşi pe acoperiş şi se opri încremenit, văzând lanţurile care, azvârlite pe bolovani, zăceau ca nişte şerpi morţi.

— Fetişcano, rosti foarte încet Rutluv. Va să zică tu l-ai eliberat pe muncitor?

Olga tăcea. Rutluv făcu un pas, apoi încă unul, înaintând spre ea şi tremurând de mânie:

— Ai să te rostogoleşti îndată jos, fetişcano! Sub privirile mele, ai să te-arunci de aici! Ei? De ce nu-ţi pleci ochii, fetişcano?

Olga se cutremură, dar nu-şi plecă ochii ei senini şi albaştri în faţa lui Rutluv. Dimpotrivă, îi ţinea larg deschişi şi, fără să clipească, privea ţintă în ochii sfredelitori ai omului-vultur.

— Nu! N-am să-mi plec ochii în faţa ta, Vultur blestemat! strigă ea deodată. Nu mă tem de tine, fiindcă te dispreţuiesc! Ştiu că minciuna nu va ucide niciodată adevărul! Şi adevărul e de partea mea!

Fetiţa şi omul-vultur, stând faţă în faţă, încremeniră înfruntându-se cu privirile. Era o luptă tăcută, pe viaţă şi pe moarte. Şi iată că în ochii negri ai lui Rutluv licări groaza. Faţa i se crispă. Îşi trase capul între umeri şi începu să se retragă. Şi pe măsură ce Rutluv se împuţina parcă la trup, Olga devenea tot mai semeaţă şi mai impunătoare, simţind cum pune stăpânire pe ea bucuria biruinţei. I se părea că din ochii ei ţâşnesc fulgere şi că fulgerele acestea îl străpung şi-l doboară pe Rutluv. O strâmbătură respingătoare urâţi şi mai vârtos chipul primului ministru, care se târa mereu îndărăt, tot mai departe, spre marginea acoperişului, şi, în sfârşit, nemaiputând îndura, lăsă ochii în jos şi-i acoperi cu palma.

— Aha, închizi ochii! strigă triumfătoare Olga. Te temi de adevăr, Vultur blestemat!

— Cine eşti? întrebă gâfâind Rutluv. N-am văzut niciodată asemenea ochi… Şi de ce mă înspăimântă cravata asta roşie? De unde ai venit, fetişcano? O, ce ochi luminoşi… Mi-e teamă! Nu te uita, nu te uita la mine! Mă sufoc! N-am aer! Nu te uita-a…

Rutluv mai făcu un pas îndărăt. A fost ultimul său pas: se rostogoli din Turnul morţii şi se sparse în mii de cioburi de cristal.

Capitolul XVI
În care Olga aude din nou vocea oglinzii fermecate

E greu să descrii tot ce se petrecea jos pe când Olga cobora din turn.

— S-a sfârşit cu Rutluv! S-a sfârşit cu Rutluv! striga din răsputeri străjerul, aruncându-şi halebarda în aer. De câţi ani aştept clipa asta!

Din toate părţile oraşului, oamenii năvăleau spre turn. Printre ei se afla o mulţime de băieţi şi de fetiţe. Aglo venea cu Neteirp şi cu Bor. Toţi trei se repeziră la Olga, s-o sufoce nu alta cu îmbrăţişările lor. Apoi, dând lumea la o parte, se-apropie de ei o femeie cu bonetă albă.

— Mătuşă Agard!

— Făzăneilor! Fetiţele mele dragi!

Cu câtă bucurie le îmbrăţişa mătuşa Agard pe Olga şi pe Aglo! Ii tremurau mâinile şi repeta într-una printre lacrimi:

— Făzăneilor, dragii mei făzănei!

Cineva strigă din mulţime:

— Neteirp! Eşti viu, băiete! ...

— Prieteni – răspunse Neteirp – fetiţa aceasta mi-a salvat viaţa!

Izbucni o furtună de urale. Iar Olga, cu obrajii împurpuraţi, cu mâinile lăsate de-a lungul trupului, stătea emoţionată, neştiind ce să facă.

— Olga! strigau copiii. Rămâi cu noi pentru totdeauna.

— Rămâi cu noi! se auzea din toate părţile.

Neteirp o privi pe Olga drept în ochi şi zise:

— Auzi, Olga?

Pe neaşteptate, fără să stea prea mult pe gânduri, Olga scutură din cap şi începu să vorbească. Vocea ei subţire deveni dintr-o dată atât de sonoră, încât o auziră toţi, până şi în străzile cele mai îndepărtate ale oraşului.

— Nu pot rămâne cu voi, dragi prieteni, fiindcă nu există pe lumea asta nimic mai frumos ca ţara mea! Ştiu că şi voi o să vă făuriţi odată o viaţă tot atât de luminoasă ca şi viaţa ţării mele! Cred în asta, dragi prieteni!

Apoi, Olga şi Aglo străbătură oraşul şi toţi le întâmpinară zâmbindu-le şi salutându-le. Pretutindeni se auzea zăngănit de

sticlă spartă: orăşenii spărgeau oglinzile strâmbe din pieţele şi de pe străzile oraşului. Şi zăngănitul acesta răsuna ca o muzică sublimă…

— Olga, hai să cântăm cântecul nostru! propuse Aglo.

Olga dădu din cap şi fetiţele începură să cânte:

De piedici mari, când ţelu-i clar,
Tu nu te-nspăimânta.
Tot înainte, aşadar,
Cum cere ţara ta!

Soarele ardea sus, deasupra oraşului, şi totul strălucea în jur. Neteirp murmura şi el cântecul. Luându-se după el, toţi băieţii şi toate fetiţele începură să cânte.

Iată, în sfârşit, piaţa cu havuzul, iată şi scara de cristal care ducea sus. Olga se despărţi călduros de mătuşa Agard, de Neteirp şi de Bor. Sute de băieţi şi de fetiţe îi făceau semne cu mâna.

Olga şi Aglo urcau încet scara. Treptele răsunau ca nişte strune sub picioarele lor. Şi dintr-odată, fetiţele auziră un vuiet îndepărtat. Întoarseră capul. Departe, dincolo de oraş, se prăbuşise Turnul morţii, şi de acolo, de pe locul unde stătuse atâţia ani, se înălţa, crescând tot mai sus, un nor de praf negru… întregul oraş vuia, scoţând strigăte de bucurie. Şi fetiţele ridicară încă odată mâinile, luându-şi rămas bun de la ţara ai cărei locuitori încetaseră să mai creadă în oglinzi strâmbe.

Ajungând în vârful dealului, fetiţele se mai uitară odată înapoi şi săriră din carte drept în antreu. In aceeaşi clipă, Olga văzu la picioarele ei o carte pe coperta căreia stătea scris: ”itşevoP„. Apoi, pe suprafaţa lucie a oglinzii porniră valuri albastre. Se auzi o voce frumoasă şi cristalină, de parcă s-ar fi atins una de alta bucăţele de cristal:

— Vrei să te întorci acasă, Olga?

— Foarte mult!

— Îţi pare rău că ai fost în împărăţia oglinzilor strâmbe?

— O, nu! Iţi sunt atât de recunoscătoare, oglindă fermecată! Am văzut atâtea şi am înţeles atâtea! Înainte nici nu puteam să-

mi închipui că micile defecte îţi pot pune atâtea piedici într-un moment greu!

Valurile de pe suprafaţa netedă a oglinzii se potoliră, ceaţa albastră se împrăştie. Sticla dispăruse. Rămăsese numai rama oglinzii.

— Adio, dragă Aglo…

— Adio, Olga, şi-ţi mulţumesc mult că m-ai învăţat să fiu curajoasă şi bună!

Prietenele se îmbrăţişară.

Apoi Olga trecu peste ramă şi se uită în jur. Pe suprafaţa oglinzii porniseră din nou valurile albastre. Când se liniştiră, Olga o văzu din nou pe Aglo, îi zâmbi şi-i făcu semn cu mâna dreaptă. Aglo zâmbi şi ea, făcând acelaşi semn cu mâna stângă…

Se auzi scârţâitul uşii.

— Iar te-nvârteşti în faţa oglinzii? zise bunica, intrând în antreu. Cred că nu te-ai dezlipit din locul ăsta tot timpul cât am fost la mecanic… Uite că am primit o cheie nouă. Vezi, ai grijă şi n-o mai pierde, fetiţo!

Olga se agăţă de gâtul bunicii:

— Bunicuţo! Draga mea! Bună seara! Cât de bine-mi pare!

— Doamne! zise bătrânica, emoţionată şi destul de mirată. Ce-i cu tine? Parcă nu ne-am văzut de-un an! Şi nu ne-am despărţit decât de zece minute!

— Ai obosit, bunicuţo. Of, de ce nu m-am dus eu după cheie?

— Păi nu te temi de întuneric?

Olga o sărută încă odată pe bunica.

— Ce-i cu tine, fata mea? Ce te-a tulburat în halul ăsta?

— Am să-ţi povestesc totul.

— Da’ ce s-a întâmplat?

— Pur şi simplu, bunico…

— El, ce-i? Ce-i?

— Pur şi simplu… m-am văzut cu ochii altuia…

Îmbrăţişând-o pe bătrâna care zâmbea stăpânindu-şi cu greu emoţia, Olga se uită pe furiş în oglindă. O zări pe Aglo şi-i făcu din nou semn cu mâna. Ciudat! I se păru o clipă că Aglo, întârziind să-i răspundă cu acelaşi gest, se fâstâci şi îşi şterse o lacrimă de pe obraz… Adică, cine ştie, poate că toate astea n-au fost decât o părere!